

Europa er ude af trit med tidsånden: Den nye Silkevej viser vejen! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland og de andre europæiske nationer må omorganisere deres rådne finans- og banksystem og derefter, med perspektiverne for den Nye Silkevej, samarbejde om at opbygge verden. For at dette kan lykkes, må vi alle se ud over vores egen, europæiske næsetip og ærligt med hinanden diskutere spørgsmålet om, hvorfor vi er havnet i denne krise, og åbne os for den vision, der ligger i samarbejdet med Den nye Silkevej.

I Friedrich Schillers ånd: Alle kan bidrage med noget!

Download (PDF, Unknown)

Det drejer sig om produktivitet; Vi skal op på højde med Kina og den 'eurasiske magt'

15. august 2016 (Leder) – Vil USA genoplive videnskabelig kreativitet og økonomisk produktivitet for på lang sigt at samarbejde fredeligt med Kinas fremskridt?

Vil Europa beslutte at opgive det, som Helga Zepp-LaRouche kalder »selvmordspagten« med Obama og en NATO-ledelse, der planlægger krige med både Rusland og Kina? Hvornår vil Europa i stedet gå med i Eurasiens Nye Silkevej med store infrastrukturprojekter – for ikke at tale om udforskning af rummet og udvikling af fusionskraft?

Dette er de virkelige spørgsmål, som borgere bør engagere sig i – og ikke de katastrofer, der i USA p.t. stiller op til præsidentvalget.

Meddelelsen i dag om, at tyske fusionsforskere går sammen med et statsligt, russisk laboratorium om udvikling af et nyt »polariseret deuterium«-brændstof til fusionskraft viser f. eks. den kreative retning for Europas bedste kapaciteter. Resultatet kan overhale det nylige gennembrud i Tysklands fusionsprogram – men disse resultater er allerede langt overgået af Kinas resultater. Kina gør teknologisk innovation og vækst til temaet for G20-mødet, som det vil være formand for 4. – 5. september i Hangzhou. Det samme gælder for Putins Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok 2. – 3. september.

De eurasiske nationer rykker sammen i en proces, der kan vinde freden så vel som udvikling; og det er lederskabsinitiativer, taget af Ruslands præsident Vladimir Putin, der i vid udstrækning har gjort denne proces mulig.

Det har placeret USA foran et valg – og det er ikke et valg til præsident mellem to Dick Cheney-imitatorer.

Den 12. august forudsagde IMF, at Kinas årlige økonomiske vækst ville falde til 6 % frem til 2020. Hvis dette skulle vise sig at være sandt, så kunne USA – dersom det blev ledet af et revolutionerende nyt præsidentskab, der udsteder statskredit til ny infrastruktur, rumforskning og fusionsteknologier – *håbe* på til den tid at nå op på siden af Kinas vækst!

Amerikanske regeringsfolk og folk fra Federal Reserve

(centralbanken) har langt om længe for nylig indrømmet, at de er bekymret over den amerikanske økonomis meget lave produktivitet, såvel som over økonomiens meget lave vækst. Økonomien under Obama har vist en hidtil uhørt lav vækst i produktiviteten, uanset, hvordan man måler den.

En almindelig måde at måle »produktivitet« på er simpelt hen at dividere BNP med præsterede arbejdstimer. Målt således har væksten i arbejdskraftens produktivitet aldrig nået en årlig rate på blot 1 %, siden Obama i sit første år i embedet underskrev sin »stimuleringslov«. I de seneste 12 måneder har USA's økonomiske vækst udgjort sølle 1,2 %.

Men reelle forøgelse af arbejdskraftens produktivitet kommer fra videnskabelige og teknologiske fremskridt, og fra uddannelse. Den rapport, som blev udgivet af Statskontoret for Forskning i Økonomi (NBER) over den meget store vækst i produktiviteten under Franklin Roosevelts præsidentskab, siger: »Dette skyldtes en meget stærk vækst i generering og distribuering af elektricitetskraft, transport, kommunikation, civilingeniørers og strukturingeniørers arbejde inden for broer, tunneller, dæmninger, hovedveje, jernbaner og systemer til transmission; samt privat forskning og udvikling.« Udfordringerne i al dette moderne infrastrukturbyggeri frembragte teknologiske fremskridt inden for et stort antal industrier, og forskning og udvikling blev stærkt forøget.

Økonomer rangerer 1930'erne, '40'erne og '60'ernes Apolloprojekt som toppunkterne for reel vækst i produktivitet i USA's historie – med en forbedring i produktiviteten på næsten 3 % om året.

Ifølge San Francisco Federal Reserve og NBER var der under George W. Bush' otte år en stigning i denne vækst på 1,0 % om året; og under Obamas snart otte år, 0,75 %.

Tiden er inde til et nyt præsidentskab, og til at indhente Kina.

Foto: De kinesisk producerede højhastighedstog afventer afgang fra jernbanestationen i Hankow, 19. april 2016.

RADIO SCHILLER den 15. august 2016: Det forestående G20-topmøde i Kina: Mulighed for et faseskifte

Med formand Tom Gillesberg

BRIKS' politik efter Hamiltons principper har tvunget det Britiske Imperium ud i tovene

15. august 2016 (Leder) – »Putin er allerede den fungerende præsident for et nyt univers«, hævdede Lyndon LaRouche i sin ugentlige diskussion med Manhattan-projektet d. 13. august. »Putin har opbygget en meget respektabel organisation, som nu optager en stor del af hele planeten! ... Putins

indflydelsessfære er ikke kun Rusland; det er andre dele af hele det asiatiske område.«

LaRouche uddybede det med, at Putin, der arbejder i alliance med Kina, Indien og andre nationer, er i færd med at opbygge et alternativ til det rådende transatlantiske system i form af en global fremgangsmåde efter Hamiltons økonomiske principper. »Man er ved at få noget, der er lig Alexander Hamilton, for Rusland; og ikke kun for Rusland, men for Asien! For hele Asien, praktisk talt. Det er en temmelig stor post.«

De næste 60 dage er fuld af farer, og også muligheder. Vi stirrer nu direkte ned i kanonløbet på en global finanskrise, understregede Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med medarbejdere i dag, en krise, der meget vel kunne komme over os i løbet af september-oktober. Inden for samme tidsrum kommer der en række internationale konferencer – der kulminerer med det 8. BRIKS-topmøde i Indien i midten af oktober – som kan udgøre rammerne for en implementering af det påkrævede, politiske skifte, der er udtænkt af LaRouche, såfremt der mobiliseres tilstrækkelig international politisk vilje for at skabe dette revolutionerende Nye Paradigme.

Kina fortsætter med at udfolde den rigtige fremgangsmåde: »Tiden er inde til at uddanne videnskabelige og teknologiske hjerner,« udtalte Li Zhimin, direktør for Udviklingscenter for Videnskab og Teknologi ved Uddannelsesministeriet, i forbindelse med annonceringen af udgivelsen af Statsrådets plan om dramatisk at forøge proportionen af statsborgere i Kina med videnskabelige færdigheder ved år 2020.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har ligeledes gjort det klart, at hans ven og strategiske allierede, den russiske præsident Putin, vil være æresgæst nummer ét ved det kommende G20-topmøde i Kina d. 4.-5. september – til det Britiske Imperiums og dets stikirenddreng Barack Obamas store rædsel. Kineserne er i færd med, i tæt samarbejde med både Rusland såvel som Indien, at koordinere strategien for G20-mødet og

det efterfølgende BRIKS-topmøde i Indien d. 15.-16. oktober. Deres erklærede politik er at imødegå »de udfordringer, som den globale økonomi i øjeblikket står overfor« ved »at sikre en succesfuld organisering af G20- og BRIKS-topmøderne.«

Denne succes vil blive målt på, at man *omgående* begraver det nuværende dødbringende og bankerotte finanssystem og erstatter det med et system efter Hamiltons principper, der bygger på LaRouches design, som det specificeres i hans **Fire Love**.

Det reelle spørgsmål, som USA og verden står overfor i dag, er en omskabelse af det amerikanske præsidentskab omkring denne politik – og ikke den galskab, der finder sted i den amerikanske valgkampagne. LaRouche udtalte:

Vores præsident er Satans stedfortræder. De ledende kandidater er frygteligt korrupte; så I vil bekymre jer om, hvilken kandidat, I skal vælge? Når I ved, at, i hovedsagen, alle de kandidater, der er på tale, er eksemplarer på ondskaben! At de, på den ene eller anden vis, forkaster deres ansvar som menneskelige væsener for denne proces. Så vi må komme ind til årsagen til problemet ... og sørge for at fjerne denne årsag.

Analyse i det italienske nyhedsmagasin L'Espresso:

Rusland-Tyrkiet-Iran vil løse krisen i Mellemøsten

13. august, 2016 – Det er nu det italienske nyhedsmagasin *L'Espresso*, der skriver en mere realistisk analyse af topmødet d. 9. august, mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan. Men, som Lyndon LaRouche kommenterede, mangler deres analyse den pointe, at der allerede, under præsident Putins lederskab, i hele Centralasien er vokset en ny kombination af lande frem for fred og udvikling, og som Tyrkiet nu har tilsluttet sig.

»Modviljen og harmen imod Vesten er den reelle basis for tilnærmelsen mellem Rusland og Tyrkiet«, siger artiklen i *L'Espresso*.

»Moskvas primære mål er at redefinere det eksisterende system af alliancer, der er fuld af uklarheder og befinder sig i en dyb krise, samt at opnå anerkendelse i Mellemøsten, og videre endnu«, alt imens Ankara ønsker at »slippe ud af den karantæneisolation, som det har befundet sig i efter regeringens reaktion på det fejlslagne kup i landet. Samt at finde så mange allierede som muligt i området, hvor det shiitiske Iran, samtidig med, at Syrien er ved t blive ødelagt, vinder momentum«.

L'Espresso fortsætter, »Moskva-Teheran-Ankara-trioen vil nu løse problemerne i Mellemøsten. Noget, som hverken Washington eller EU aldrig kunne have forudset for et år siden, da de underskrev en aftale om Irans atomprogram, som hævdede alle sanktioner, der var relateret hertil, fra Teheran, så det kunne vende tilbage til systemet af internationale relationer.« Selvfølgelig har dette ikke behaget Saudi-Arabien, »Irans ærkefjende.«

Topmødet mellem Putin og Erdogan har sendt et stærkt signal

til både EU og USA. Europa er hermed blevet fortalt, at det »ikke længere er universets centrum.«

»Det europæiske lederskab befinder sig under nye vilkår, og bør nu flytte sig hurtigere og på mere effektiv vis finde frem til de rette beslutninger,« siger artiklen.

Budskabet til USA er, at Tyrkiet har »andre strategiske optioner på bordet.«

Som LaRouche tilkendegav, undlader *L'Espresso* at se det meget større strategiske billede. Hvad de kalder for Rusland-Iran-Tyrkiet kombinationen har ikke alene blikket rettet hen imod at løse den Syriske krise, men også at stabilisere hele strækningen gennem Kaukasus og ind i Centralasien mod øst og det Indiske Ocean mod syd. Tyrkiet kan bidrage til at løse krisen om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan, hvilket ville stabilisere Kaukasus og muliggøre en afgrening mellem Sortehavet og det Indiske Ocean af Nord-Syd Korridoren, der allerede er under udvikling i et samarbejde mellem Rusland, Aserbajdsjan og Iran. Dette kunne fuldføres ved at genåbne jernbanen gennem Armenien fra Aserbajdsjan og Tyrkiet, hvilken forbindelse har været blokeret på grund af den uløste Nagorno-Karabakh konflikt, og derved muliggøre nye transportkorridorer i forbindelse med Silkevejen, og en bevægelse henimod integration af hele den centraleurasiske region.

Stop Vestens folkemord af

Yemen

13. august 2016 – Et dossier over den indsats, som, med støtte fra »Vesten«, gennemføres af saudierne, for at ødelægge ikke alene houthierne og befolkningen mere bredt i Yemen, men også denne nations tusindårige historiske og meget rige kulturelle arv, er nu tilgængelig.

Det er skrevet af Christine Bierre, der rapporterer om afsløringer af den igangværende, overlagte ødelæggelse af Yemens historiske og kulturelle arv. Disse afsløringer fandt sted på et kollokvium (mindre videnskabelig konference), der blev arrangeret i Frankrigs Nationalforsamling i slutningen af juni af et socialistisk medlem, i opposition til præsident François Hollandes udenrigs- og indenrigspolitik, og i samarbejde med kendte specialister fra Yemen inden for arkitektur, arkæologi, samt arkiver og manuskripter. Vi er taknemmelige over for én af talerne ved dette kollokvium, Paul Bonnenfant, fra Frankrigs Nationale Forsknings- og Videnskabscenter (CNRS), som har givet os tilladelse til at bruge de smukke billeder, han tog af monumenter i Yemen mellem 1975 og 2004.

Dossieret er udlagt i dag på Solidarité & Progrès' webside (**»I Yemen bliver folket og deres minder myrdet, med Frankrig som medskyldig«**), og, i betragtning af vores kamp imod saudierne og Vestens angreb i Mellemøsten, samt den kendsgerning, at Yemen stadig i dag ligger ved korsvejen for den økonomiske og kulturelle Silkevej, mente Helga Zepp-LaRouche, at vi skulle bruge det uden ændringer på alle vore websider, udgivelser, webcasts og konferencer i forbindelse med vore igangværende kampagner, og på en måde, hvor disse to spørgsmål – »drab på folkeslag og deres minder« – er fuldstændig forbundet. Det bør bruges til at fremprovokere et ramaskrig over folkemordet på dette meget gamle folk, i tidligere tider kendt som »Det Lykkelige Arabien«.

Her følger nogle afsnit af introduktionen:

»Krigshandlinger, der tilsigter den totale eller delvise ødelæggelse af nationale, etniske, racemæssige eller religiøse grupper« udgør FN's definition af folkemord. Den 29. august indledte den saudiske koalition igen en krig, der stemmer overens med denne definition, mod Yemen. Et angreb imod en etnisk og religiøs gruppe, der har været en del af Yemen siden det 8. århundrede, zaydierne (et shiamuslimsk mindretal), og imod Yemens tusindårige arv.

Krigen, som den saudiske koalition, bestående af ti stater, lancerede imod Yemen i marts 2015, er en brutal krig, der på rekordtid allerede har ført til 7-10.000 dræbte og flere end 2 millioner fordrevne. Det er en illegal krig, der ikke er godkendt af FN, og som ikke har respekteret nogen af lovene for krig: 23 hospitaler er blevet bombet, 30 skoler er blevet ødelagt, og børn er målskive. En FN-rapport, der hurtigt blev trukket tilbage efter massivt pres fra Saudi-Arabien, anklagede koalitionens for at have forårsaget 60 % af dødsfaldene i civilbefolkningen siden marts 2015, heraf to tredjedele børn: 785 børn er blevet dræbt, 1168 børn er blevet såret, alene i 2015, dvs. tæt på 6 børn om dagen! Og ud over at dræbe folk, så gør saudierne også bevidst et folks minder til målskive, ved systematisk at ødelægge Yemens ekstremt rige og tusindårige kulturelle og historiske arv.

Titelfoto: Yemens hovedstad Sanaa.

Herunder følger Christine Bierres dossier, på engelsk. Alle billeder kan ses på den franske webside for Solidarité & Progrès, se ovenstående link.

Download (PDF, Unknown)

Leibniz, Del II, med Jason Ross.

I dette afsnit hører vi om Leibniz' tidlige juridiske arbejde, på basis af en nations eller en regents legitimitet, samt Leibniz' utrolige år i Paris.

Download (PDF, Unknown)

Titelbillede: Ud af fire prototyper for Leibniz' »calculator machine« – en 'regnemaskine' – er kun én tilbage: Han udviklede sin fjerde, såkaldte »machina arithmetica« i 1690. Efter hans død den 14. november 1716 forsvandt dette eksemplar ud i glemsel og blev først genopdaget i 1894 på Göttingen Universitetskirkens loft, og i dag udgør den én af de mest værdifulde kulturskatte fra det 17. århundrede. Den 14 kilo tunge original opbevares på Gottfried Wilhelm Leibniz-biblioteket – Niedersaxens Nationale Bibliotek i Hannover, og den kan ses på første sal ved siden af Leibniz' private arbejdsbibliotek i et glasgalleri.

Koncert med Schiller Institutts kor o.a., Berlin-konference juni 2016

**Se/hør alle musikvideoer fra
Schiller Institutts
Internationale Konference, 25. –
26. juni, 2016: [Klik her](#)**

Det sker i Verden – Infrastruktur, videnskab og teknologi, nr. 10

Korte artikler fra hele verden. I dette nummer bl. a.:

**En bredere og dybere Panamakanal blev genåbnet under
festligheder –**

Kina tilbyder udviklingslande at deltage i sin rumstation –

**Rusland vil låne Bangladesh over \$11 milliarder til deres
første atomkraftværker –**

o.m.a.

USA: Med præsidentvalget har vi en enestående chance for at bringe USA på linje med alternativet til krig; principperne bag udviklingen af Eurasien

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.

Uddrag af LPAC fredags-webcast, 12. august 2016. Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14144>

Matthew Ogden: En ting, jeg gerne vil sige i sammenhæng med den foreståede FN Generalforsamling; der foregår allerede en krig imod alt det, som BRIKS repræsenterer. Hvis man tænker ét eller to år tilbage i tiden, så blev aftalen i Fortaleza, Brasilien, indgået i sammenhæng med denne krig, som [dav. præsident] Cristina Fernandez de Kirchner førte i Argentina imod gribbefondene. Disse nationer kom sammen i solidaritet med Argentina og sagde, vi vil ikke tillade, at I dræber det argentinske folk for at få pengene til gribbefondene. Siden dette tidspunkt har vi set en samling omkring Putins, Xi Jinpings og Modis lederskab i BRIKS-strukturen; dette er det nye, fremvoksende paradigme. I den mellemliggende periode har der fundet en samlet indsats sted for at bryde BRIKS op; og lige nu befinder vi os midt i et sådant angreb. Vi så, hvad der skete med Cristina Kirchner i Argentina; nu sker det samme med Dilma Rousseff i Brasilien. Netop i denne uge har et flertal i det brasilianske parlament vedtaget at indlede afhøringer af Rousseff; hvilket vil sige, en rigsretssag mod Brasiliens præsident. Der har været en vis respons mod dette kup internt i USA; og dette er faktisk emnet for det spørgsmål fra institutionelt hold, vi har fået til i aften.

Jeg ved, at hr. LaRouche havde nogle detaljerede bemærkninger om dette. Jeg læser nu spørgsmålet op, og så kan Jeff måske træde ind og sige lidt om det. Spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche: Kongresmedlem John Conyers, demokrat fra Michigan; Marcy Kaptur, demokrat fra Ohio; Keith Ellison, demokrat fra Minnesota, samt flere en 30 andre fra Repræsentanternes Hus sendte i denne uge et brev til udenrigsminister John Kerry, hvor de opfordrede ham til at afholde sig fra handlinger, der kunne fortolkes som støtte til Brasiliens midlertidige regering. Og til i stedet at »udtrykke sin stærke bekymring mht. rigsretssagen og angrebet på den brasilianske præsident Dilma Rousseff«; og til at »kræve beskyttelse af det forfatningsmæssige demokrati og regering ved lov i Brasilien«. Brevet er det første brev fra

kongresmedlemmer, som udtrykker bekymring over Brasiliens demokrati, i mere end to årtier. Hvilke handlinger bør USA's regering, efter Deres mening, gribe til, for at fremme retfærdighed og beskytte demokratiske institutioner i Brasilien på nuværende tidspunkt?»

Jeffrey Steinberg: Det første, han understregede, var, at vi ikke har med en »brasiliansk situation« at gøre, på samme måde, som vi heller ikke har med en »syrisk situation« at gøre.

Vi befinder os midt i en betydningsfuld, global, strategisk omorganisering. Som du sagde, så havde man, ved BRIKS-landenes møde i Fortaleza for to år siden, lanceringen af den Nye Udviklingsbank, efterfulgt af Kinas lancering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Der er tydeligvis et politisk initiativ centreret omkring de store, eurasiske magter, men som også omfatter Brasilien og Sydamerika, Sydafrika og Afrika, med det formål at reorganisere verden omkring en radikalt anden fremgangsmåde; en fremgangsmåde, der er orienteret mod fremtiden, centreret omkring store projekter for økonomisk udvikling, der er ægte win-win-projekter. Der er intet geopolitisk nulsumsspil. Og så har vi et dødt system, som er det britiske imperiesystem, og som i de sidste 15 år er blevet repræsenteret gennem den kendsgerning, at briterne har haft kontrollen over det amerikanske præsidentskab; først under George W. Bush, og dernæst under Barack Obama.

Så det første, USA bør gøre, er at opgive sin egen, direkte rolle i promoveringen af dette kup. Dette er ikke noget, der finder sted, fordi en flok personer internt i Brasilien har besluttet at angribe Dilma Rousseff. Der er hedgefondenes internationale apparat; der er Adam Smith Institutes netværker i Storbritannien; der er Chicago Skolens apparat her i USA; de er alle virkemidler i dette fremstød – ikke for at skade Brasilien – men for at ødelægge Brasilien, fordi det er en del af denne nye BRIKS-organisering. Jeg forsikrer jer for, at, hvis USA offentligt gik ud – hvis Kerry offentligt fremkom med

en erklæring, der sagde, at USA mener, at dette er et statskup, der ikke nødvendigvis anvender skydevåben, men som anvender handlinger fra købt-og betalte, korrupte regeringspersoner for at vælte en lovligt valgt regering, der forsøger at bringe Sydamerika på linje med dette nye paradigme for udvikling, centreret omkring Eurasien; så ville det her forsvinde. De brasilianske senatorer, der har stemt for det her, er absolut skamløse; de personer, der står bag dette kup, er alle sammen selv underkastet en lovlig undersøgelse for kriminelle handlinger, for massivt økonomiske bedrageri. Hvis man undersøger det brasilianske element af skandalen omkring Panama-papirerne[1], vil man finde disse topregeringsfolk – formanden for parlamentet, præsidenten for Senatet, den aktuelle præsident (idet Dilma Rousseff er suspenderet, -red.), den aktuelle udenrigsminister; alle de personer, der har allieret sig imod Dilma, er selv en del af det mest korrupte apparat. Men de er beskyttet, fordi de er en del af det Britiske Imperium og Obamaregeringens beskyttelsesapparat; og deres mål er at forsøge at ødelægge BRIKS.

Så dette er et globalt spil; dette er ikke en brasiliansk historie. Det er ikke noget, der er snævert forbundet med begivenheder i Sydamerika, eller med korrruption, eller sådan noget. Dette er en langt større, værre og farligere ting; og det er en del af det overordnede billede. Vil verden gå i retning af at forsvare et system, der allerede er dødt? Fremtrædende økonomer beskrev i denne uge Deutsche Bank som »dead bank walking« (amr. udtryk, 'dead man walking': når den dødsdømte går den sidste, korte strækning fra sin celle til henrettelsesstedet, -red.); og det er en passende beskrivelse. Så det er et spørgsmål, om et dødt, Britisk Imperium, der i det store og hele har kontrolleret det amerikanske præsidentskab i de sidste 15 – 16 år, grundlæggende set vil bringe resten af verden til fald med sig – for det vil aldrig kunne overleve. Eller, om det skal kastes bort, besejres og erstattes af et nyt system, der allerede er godt på vej.

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.[2]

Matthew Ogden: Jeg mener, at det er signifikant, at de kongresmedlemmer, der underskrev dette brev, overlapper kernegruppen af ledere omkring Glass-Steagall.

Steinberg: Det er rigtigt.

Ogden: En anden ting, du netop nævnte: Hvad er 'ideerne efter Hamiltons tradition'? Det, der er kernen i det sammenhængende, forenende princip i disse, hr. LaRouches Fire Nye Love, er den idé, som han udtrykker mod slutningen af dokumentet: At der ikke findes nogen målestok for økonomi inden for pengenes domæne; penge er ikke repræsentant for værdi, når vi taler om økonomi. Det er beredvilligheden til at afvise monetarisme, der gør den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Udviklingsbank – til banker af en totalt anden art. Det er ikke blot en anden version af IMF/Verdensbanksystemet. Der er en helligelse til at forøge produktiviteten hos massive mængder af planetens befolkning; milliarder af mennesker vil blive berørt af den Nye Silkevej, af disse udviklingsprojekter, der har været vedtaget i 40, 50 og 60 år. Nu bliver de faktisk bygget, takket være de investeringer, der kommer fra BRIKS-banken (Ny Udviklingsbank) og fra Kina (AIIB), osv. Men det er udtryk for en opfattelse af økonomi, som jeg mener, har været det enestående bidrag, som hr. LaRouche har ydet til verdenshistorien i løbet af de seneste

40-50 år; og som er hans enestående opfattelse af, hvad den sande målestok for økonomi virkelig er. Det er en konstant forøgelse af akkumuleringen af menneskehedens evne til at indsætte nye, fysiske principper, som mennesket har opdaget, for at forøge vores magt i og over Universet.

Jeg mener, at Albert Einsteins eksempel på to specifikke måder er meget vigtigt med hensyn til dette.

For det første, blot i form af en analogi: Albert Einsteins opfattelse af, at man ikke kan have en målestok, der kommer internt fra et system; men at der må være en målestok, der er eksternt, og som er et princip. Lige som absolut tid og absolut rum ikke eksisterede for Einstein, så er dette den form for opfattelse, for forståelse, som man må anvende på fysisk økonomi.

Og **for det andet**: Måske mere end nogen anden person er Albert Einstein paradigmatisk for den form for menneskelig, kreative tænkning, der gør det muligt for menneskeheden at gøre fremskridt; der, som Helen Keller så smukt beskrev, bringer os op fra jorden, som dyr, der kryber på vores bug og reagerer på omstændighederne omkring os, og til at blive Universets medskaber.

Jeg syntes, at du forklarede dette på en meget smuk måde i slutningen af din artikel i denne uges udgave af *The Hamiltonian*[3] (pilotudgaven), Michael [Steger]; du måtte gerne sige lidt mere om dette spørgsmål.

Michael Steger: Jeg synes, du netop har sagt det meget fint. Hvad der måske kunne være af værdi at komme tilbage til, mht. den kreative personligheds rolle, som Keisha (Rogers) talte om under mandags-showet; Einstein indså også, at det er individets enestående rolle at udforme og skabe grundlæggende set de nye love, som samfundet dernæst vedtager. At opdagelsen af disse højere principper, eller naturlig lov, dernæst gør det muligt for det samme samfund at gøre fremskridt. Vi ser i

dag, at mange mennesker er på ferie; alt for mange mennesker, mener jeg, ser Olympiade. Jeg mener, at den virkelige doping-skandale er at finde internt i Det Hvide Hus. Men det, som Putin har gjort med sin diplomatiske indsats, er, at vi nu ser på den mulige løsning af den syriske krise i Aleppo. Der finder en form for proces sted, der kan løse disse ting i de kommende måneder.

Og så har man i september måned præsidenterne for Sydkorea, Japan og Kina, der vil møde Putin i Vladivostok. Så drager de sammen til G20-topmødet i Kina – hvor Putin vil være æresgæst – med de 20 største nationer; med Brasilien, Argentina, Mexico, Tyrkiet, nationer fra Afrika, fra hele Asien og Europa, der deltager. Dernæst vil mange af disse statsoverhoveder komme til New York City på samme tid som vore koncerter; men de kommer til FN's Generalforsamling. Og så vil mange af disse statschefer fra BRIKS mødes i Indien i begyndelsen af oktober.

På dette tidspunkt, som Jeff sagde tidligere på ugen, kunne hele dette finanssystem – Deutsche Bank og de øvrige storbanker – hurtigt gå i opløsning, bryde sammen. Bankerotten kan blive en opsprætning af banksystemet, som grundlæggende set kommer i den nære fremtid. Så har vi præsidentvalget. Selvom Donald Trump er nok så meget en nar, så har han vist sig at være i stand til at slå en masse af de andre, inkompetente politikere i debatter; og jeg mener, at det bør bekymre Hillary Clinton en hel del, at hendes historie sammen med Obama er en absolut og alvorlig svaghed. En Akilleshæl pga. det nuværende klima i den politiske situation, som vi konfronteres med i dette land. Så vi befinder os altså virkelig på et bemærkelsesværdigt tidspunkt. Og så kollapset af det transatlantiske system; en konsolideret indsats, der er ved at udspille sig, i Eurasien under Putins lederskab, og så denne egenskab med kreativt geni, som du henviser til mht. Einsteins eksempel. Det er i realiteten den indflydelse, som Lyndon LaRouche har haft på planeten; og det er virkelig, hvad

nu må få indflydelse på det præsidentielle system i USA. Lyn må blive en del af udformningen af den præsidentielle politik, nu. Det er vi grundlæggende set; men det må blive det amerikanske folks forpligtelse, og ikke at blive indfanget af alt muligt andet, for vi har i dag en særdeles sjælden mulighed.

[1] Panamapapirerne er 11,5 millioner lækede dokumenter, der afslører finansiel information og advokat-klientinformation for mere end 214.488 offshore-enheder. De lækede dokumenter blev udfærdiget af en Panama-advokatfirma og udbyder af tjenester for selskaber, Mossack Fonseca; nogle af dem går tilbage til 1970'erne. De lækede dokumenter fortæller, hvordan rige personer og offentlige (regerings-) personer er i stand til at holde personlig, finansiel information privat. Alt imens offshore forretningsenheder ofte ikke er ulovlige, så fandt reportere, at nogle af Mossack Fonseca facadeselskaber blev brugt til ulovlige formål, inklusive bedrageri, kleptokrati, skatteunddragelse og omgåelse af internationale sanktioner.

[2] Afsnittet om »Byen på et Bjerg« fra en prædiken med titlen »En Model for Kristen Barmhjertighed« blev skrevet i 1630 af puritanernes leder John Winthrop, mens den første gruppe af puritanske emigranter endnu befandt sig om bord på deres skib, Arbella, og ventede på at gå i land og skabe deres første bosættelse i det, der skulle blive til New England. Afsnittet om »Byen på Bjerget« i denne prædiken blev af senere læsere trukket frem som en krystallisering af den puritanske mission i den Nye Verden. (-red.)

*'En by på et bjerg' refererer til Jesu Bjergprædiken, hvor Jesus fortæller ligningen om 'Jordens salt og Verdens lys'. Matthæus 5, 13-16: I er Jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. **I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.** Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en*

skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for alle mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.(-red.)

[3] Læs Michael Stegers artikel, »Det Nye Præsidentskab: Det begynder med 'LaRouches Fire Love'«, på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14101>

Skabelsen af et Nyt Præsidentskab: Lanceringen af The Hamiltonian. LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 12. august 2016

"I stedet for at krybe ved jorden som et dyr, svinger menneskets ånd sig op til højere regioner. Og fra dette nye udsigtspunkt ser det på det umulige med forstærket mod og drømmer om endnu mere vidunderlige initiativer." – Helen Keller ved et besøg i Empire State Building.

Engelsk udskrift.

"Instead of crouching close to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

Helen Keller, upon visiting the Empire State Building.

Creating the New Presidency: The Launch of the Hamiltonian International LaRouche PAC Webcast August 12, 2016

MATTHEW OGDEN: Good evening! My name is Matthew Ogden. You're joining us for our weekly broadcast here on Friday evening for the LaRouche PAC webcast. It's August 12th, 2016. I'm joined in the studio by Jeffrey Steinberg, from *Executive Intelligence Review*; and via video, by Diane Sare and Michael Steger, both members of the LaRouche PAC Policy Committee.

In the past week, as you heard in our discussion on Monday, here, LaRouche PAC has initiated a very significant escalation in terms of our intervention into crafting the new Presidency. This is vectored around the publication of a new LaRouche PAC publication, *The Hamiltonian*, which is a broadsheet which is being distributed en masse in Manhattan, in the streets of New York City. Ten thousand copies of this have been printed and they are currently, as we speak, being distributed around New York. This is intended to be an escalation, one, right into the heart of the two nominal Presidential campaigns, both of which are headquartered in New York City; and number two, this has the express purpose of breaking open the controlled propaganda environment that the American people are being subjected to each and every day, and rather, providing a leadership voice for the sane and responsible citizens of this republic to rally around.

As Mr. LaRouche stated a couple of weeks ago, "I am not running for President, but I am certainly intending to affect the shaping of the government of the United States in the coming period." This initiative around the publication of

The

Hamiltonian is certainly intended to do just that – to affect the shaping of the government of the United States in the coming period.

Joining us tonight we have Diane Sare and Michael Steger, both of whom authored articles in the new copy of *The Hamiltonian*. Diane Sare is, obviously, responsible for coordinating the distribution and deployment of this broadsheet,

and Michael Steger authored one of the main articles, which was titled "The New Presidency: It Begins with LaRouche's Four Laws." Jeffrey Steinberg authored the other of those main articles, this one called "Hillary is Obama's stooge for War and Wall Street."

I want to ask Jeff to begin the discussion, with some of the content of what you wrote in that article, to kind of frame what we're going to discuss, and then we can have Michael and Diane join the discussion after that.

JEFFREY STEINBERG: Well, I think it's essential to discuss the content of that article from the standpoint of another {major} development that has taken place this week, namely, a series of meetings involving Russia, Turkey, Azerbaijan, Iran, and now, today, Armenia. These represent major political interventions and initiatives by Russian President Putin. The most significant, clearly, was the meeting midweek in St. Petersburg between President Putin and President Erdogan of Turkey, in which Turkey has very clearly realigned itself with Russia on the issue of finally bringing an end to the five-and-a-half year Syria war.

But, more broadly, Turkey is now positioning itself to be part of the whole Eurasian development framework which has been led by Putin and, of course, also by China's President, Xi Jinping. India's Prime Minister Modi is playing a major role in

this, and now we even see the Japanese Prime Minister Abe seeking to bring himself into this arrangement.

The meeting that Putin had in Baku, just a day prior to his meeting with Erdogan, involved the Presidents of Azerbaijan and Iran. They resolved to rapidly accelerate the completion of the North-South Economic and Transportation Corridor, which is actually a new dimension, an added element within the overall

Chinese-initiated One Belt One Road program – what Lyndon and Helga LaRouche called for the last 20 years, the Eurasian Land-Bridge.

The fact of the matter is, that this is the new emerging reality, that is dominating the global policy options. Anyone in their right mind will understand that the trans-Atlantic system is dead, and that this new system, which Putin has played a major

strategic role in engineering, in conjunction with China, is the future; it's the future of Eurasia, it's the future of Europe, it's really the future of the world as a whole. The big

policy issue for the United States in this Presidential election, is will the U.S. continue as it's been under Obama, and George Bush before that, to be a pawn of the British Empire – in which case the U.S. will pursue a policy of war, against Russia,

against China, and against the larger developments associated with the BRICS New Development Bank, the Chinese One Belt One Road policy, the AIIB, and all of that.

The article that appears prominently in the first edition of *The Hamiltonian* warns about the fact that since the very day that she finalized her nomination by the Democratic Party, Hillary Clinton has been sending out clear signals, through a

number of well-known leading policy surrogate voices, that she's aligned with the war party. That's the party of Bush, it's the party of Obama. Hillary, of course, in her position inside the Obama administration, made herself a pawn of that whole process,

as we saw in Libya, as we saw in the Benghazi cover-up, as

we've seen in this horrific five-and-a-half year Syria war.

Basically, since that time, since just a little over a week ago, you've had Leon Panetta, who was CIA Director and Defense Secretary under Obama – close, close ally, strong endorser of Hillary – coming out, basically calling for a major military

escalation to "regime change" the Assad government in Syria.

Michele Flournoy, who is widely believed to be Hillary's choice as Secretary of Defense, if she's elected, has come out with a series of reports. The institute that she [co-]founded and [serves on the Board of Directors], which is called the Center

for a New American Security, is the kind of follow-on to the PNAC, the Project for a New American Century. In fact, the same person who authored PNAC's plan for unipolar American world empire, Robert Kegan, was the principle author of the Center for a New American Security's study, drafted for either the Clinton or Trump campaigns just a few months back. It's all the same thing. It's empire, it's war, it's confrontation with Russia and China.

OGDEN: Not to mention, Kegan's wife is Victoria Nuland.

STEINBERG: Exactly, who is one of the people on the short list for Secretary of State, or some other very high position, if Hillary is elected. The problem is that you can't avoid the fact that an intervention around steering the United States in a sane

policy direction, demands that you put enormous pressure on both candidates; that they're going to have to abandon the policy direction – in this case, Hillary's clear embrace of the neo-con unipolar world agenda – and change drastically. Otherwise,

before or after the November elections, we're facing an immediate, urgent, prospect of war with Russia, war with China; and that war would go thermonuclear and very quickly

become a war of extinction for mankind.

OGDEN: The other aspect of the broadsheet was an article by Michael Steger. I think this goes hand-in-hand with what you were saying, Jeff; also from the standpoint of what I think we'll get into with the institutional question. The other reality, besides

the proximity of war, is the fact that we are right on the verge of a total meltdown of the trans-Atlantic financial system. The numbers are clear, with the situation of Deutsche Bank, the counter-party exposure of every single major bank in the world;

the fact that you have now unprecedented calls for the nationalization of Deutsche Bank coming from *inside* of Germany, which has never happened before; the initiative that Mr. and Mrs. LaRouche have taken around Deutsche Bank, *per se*; but also the entire Four Laws – Glass-Steagall, where you've seen a resurgence of mobilization around this from inside the United States, layers that had been dormant for quite a while; and then the entire rest of the LaRouche program.

I think, as you said, Michael, this is the beginning; this is how you craft a new Presidency. Maybe you can say a little bit more about the other subject of the broadsheet.

MICHAEL STEGER: Sure! I think it's worth stating, as Jeff laid out, in terms of the international picture, that over these last 15 years since the 9/11 attacks, which I think is pertinent to the discussion here today as well – every major political institution, whether it be a political party, a branch of government, or a grass-roots organization, has largely been discredited by the inability to either stand up to the Bush and Obama regimes, or to not be bought out and compromised by them; besides what our organization has largely done.

That creates a real political vacuum in the United States. As we've seen with both of these candidates, they're despised by a majority of their parties, and an increasing

majority of the American people. And so when you look at the new Presidency, the way Lyn's laid it out – he laid this out, this paper, "The Four New Laws to Save the United States Now," this was two years ago. The perspective was clear from Lyn's vantage point, that we're at a point where there is no institution in the United States – political body, think tank – that has any clue at all of how to deal with the current unfolding crisis. On one side, there's the immediate war danger, and the political breakdown of the European Union, NATO trans-Atlantic system. At the same time, there's the breakdown of the financial system. But they're not separate. They are the same fundamental system that is now facing a kind of moral bankruptcy, a collapse of any real value to human society.

That doesn't mean that those nations don't. Clearly, nations like Germany, Italy, the United States have a real role to play in the overall development perspectives. But you have to see things in the context of this breakdown. What Lyn put forward, we've see it, we've seen the resurgence of Glass-Steagall. Both parties' platforms now have it. There's a clear recognition, broadly, among the American people, for what would seem an arcane banking regulation policy. But, as many people have grown to recognize, it's really the major tool to dismantle this Wall Street apparatus, this kind of criminal financial fraud that's been perpetrated, recklessly, without any real control, for the last 15 years, and really much longer.

The question, that Lyn raised, was what is a competent government at this point, especially in the United States – a real, competent form of policy? And there has to be a commitment towards the future of mankind, long term. He said this repeatedly

in the recent period. We cannot base these steps we're going to take, on the past. We have to base *our* solution on the future. This is where you see what Jeff laid out – what Russia, under Putin, and China are now doing, is consolidating a very bright

future for the majority of mankind, with the collaboration of nations which have huge geo-strategic past problems, but recognize now the economic question of collaboration between China and India, India and Pakistan, Iran with other nations in the Caucasus, with Russia.

This kind of collaboration and integration of Eurasia is really a remarkable question. And in that, you have a driving policy led by China regarding space exploration and fusion research. China is one of the world leaders today in fusion research capabilities, as is South Korea. You have a capability there for the United States to orient, around the Four Laws, which is (1) Glass-Steagall. The second is a National Banking system. That means you have a banking system which now has the capability regulated by the office of the Treasury under a kind of Greenback-like Lincoln policy. The Third Law is that we define what a federal credit system is for. It's not just a federal credit system. You don't just allow the federal government now to just print credit. *We define it from a physical-economic standpoint of the future*, what is necessary for mankind's long-term survival. And that's where the collaboration of nations like Russia, China, and India become so essential, because these questions of space exploration and fusion power really define that. And that really is the Fourth Law, which is collaboration with these nations, around this kind of scientific advancement of mankind.

From our perspective, and I think what should be an increasing perspective of the American people, who tend to find themselves distraught by this Presidential election, is not to cower in fear, or hide somewhere in a hole, waiting for it to all end; but to recognize there's a political vacuum, where our leadership is essential, and that these policies are the immediate steps that any President has to take. If not, we're not going to regain or reconstitute a Constitutional American

Presidency. But they're actually going to secure the physical livelihood of the United States for the generations to come; and that really is the intervention that has to be made on the new

Presidency. There will be a series of articles. Kesha Rogers' second article was released in *EIR* magazine yesterday; and there will be a follow-up article next week by Dave Christie, and there will be more to come.

OGDEN: Well, absolutely filling that political vacuum is what *The Hamiltonian* is serving to do; and I think it's already having a radiating effect. Diane, if you want to just jump in and discuss a little bit of the effect in New York.

SARE: Well, first I'll just start by saying that Manhattan is the political center of the United States; and it's certainly the political center of these two campaigns. Both Hillary Clinton and Donald Trump are based in this area. And I will also say the

population is clearly anguished. We talked last week about Hillary's campaign, as Jeff just said, is providing cover for Obama to run his war and provocation policy. And I think the weakness that we're filling in, which I experienced a bit on the call last night, is that Americans have been so bereft of a future, or thinking of a future, that they're not able to think strategically. So, many people had questions about "Why is Putin working with Erdogan; isn't Erdogan horrible? Didn't he do these horrible things?" Well, he did do horrible things, but there is a strategic shift where it's become very clear that the interest of Turkey is tied up in the new BRICS dynamic. That a New Paradigm has been created; and in a sense, that's what we are creating here.

I actually was sent something from one of our collaborators on the West Coast, which I think is really delightful in terms of an approach to how to think properly. It's comments from Helen Keller when she got an opportunity to

go up in the Empire State Building and "look" out at Manhattan. I think everyone knows – hopefully – that Helen Keller was both blind and deaf; but her insights into these matters are more striking and more profound. In fact, she speculates that she and her friend who was blind, had a much better view of Manhattan from the top of the Empire State Building than the people who had two good eyes. Her description is somewhat delightful; she says that "It was a thrilling experience to be whizzed in a lift a quarter of a mile heavenward, and to see New York spread out like a marvelous tapestry beneath us. There was the Hudson, more like the flash of a sword blade than a noble river; the little island of Manhattan, set like a jewel in its nest of rainbow waters, stared up into my face. And the Solar System circled about my head. Why, I thought, the Sun and the stars are suburbs of New York and I never knew it." I think that makes her a New Yorker for sure. She said, "I have this sort of wild desire to invest in a bit of real estate on one of the planets. All sense of depression and hard times vanished; I felt like being frivolous with the stars." Then, she talks about the construction of the Empire State Building as being poetical. She says, "From everyone except my blind friend, I had received an impression of sordid materialism. The piling up of one steel honeycomb upon another with no real purpose but to satisfy the American craving for the superlative in everything. Well, I see in the Empire Building something else – passionate skill, arduous and fearless idealism. The tallest building is a victory of imagination. Instead of crouching close to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

This reminds me so much of what President Kennedy said about why we go to the Moon; or Krafft Ehrlicke's sense of the extraterrestrial imperative for mankind. It's our job here –

particularly in Manhattan, where I think people may be most susceptible to it; because in Manhattan we are blessed with an extraordinarily diverse population from all over the world. It's not simply that you have the headquarters of the United Nations; but if you think of what the population is in Queens and Brooklyn and New Jersey where I am and the surrounding areas, the Statue of Liberty and Ellis Island had something to do with this many years ago. You have a population which actually is in touch with the rest of the world. So, there are people in this area that have a sense that the whole world is not going to Hell; that in some places, having a pothole that could swallow up a double-decker bus is actually considered a sign of poverty, and you're supposed to repair it and do something about it – as opposed to what people have begun to take for granted here. So, the idea is to rekindle a spark of a certain quality of American identity which is a love of the future; a love of the potential for what mankind can contribute to the future. Which I think Helen Keller expresses so magnificently in that piece.

I would just say – Mike alluded to this – the question of September 11th; one person who was on the call last night said her uncle had just passed away two days ago. He was someone who had worked there and suffered from various kinds of lung disease and finally died. The death toll from these attacks has not ended; and it's not only people in New York who were first responders. It's people who were killed in these wars which I think we're going to take up a bit more; these wars that were totally unjustified, that were based on lies and cover-ups from the Bush administration through the Obama administration. If we can address that, at this 15 years, that we end this period of injustice and of criminal wars of aggression, I think you could see a real shift. It's as if the American people have had a heavy manhole cover on top of their brains and on top of their identities, and they haven't even allowed themselves to think of what the potential is. In those circumstances, I think all bets are off, even in terms

of this ridiculous scenario that we're calling a Presidential election. There's nothing to say that these two mentally unstable characters going for Presidential candidates, have to be the candidates by the time we get to November. Or, as Jeff was saying, [it] would be caused to shift by a shift in the population. So, it's a very, very rich moment; and it's just urgent that everybody who hears what we are saying and what the LaRouche Movement is doing, who gets our literature, moves to circulate it and mobilize as many people as you can.

OGDEN: I think both you, Diane and Michael, stated about how you have to understand, how did we get to this point from looking at the last 15 years? We never would have had a situation like this in terms of two Presidential candidates such as what we have, if the injustices of Obama administration had not gone on unpunished; if the crimes of the Bush and Cheney administration had not gone unpunished. If Bush and Cheney had been impeached, I guarantee you, we would not be at the point, where we are right now. I think this is a question which has been re-opened in a very dramatic way, with the victory that we've won in the last month; which was the declassification of the 28 pages. Just this week – Jeff, I know you have a little bit of insight into this – but Larry Wilkerson, who was the former chief of staff of Colin Powell, gave a series of interviews in which he said effectively, that what Cheney did was not only convincing Colin Powell to put the lies about Saddam Hussein and al-Qaeda into his testimony; which were obvious lies, but they were the pretext for the war against Iraq. But also, Cheney played the central role in making the decision to keep anything having to do with the role of Saudi Arabia in funding and financing 9/11 out of the public eye.

So, Jeff, I know you were saying yesterday, this actually opens up Cheney to criminal prosecution, if the implications of that are followed through.

STEINBERG: I think that there's another dimension as

well to this, and I'll say something about the Cheney issue in just a moment. Who would have imagined that President Obama would be boxed into such a corner that he would have to release the 28 pages? I can tell you that since he lied to the 9/11 families for 7.5 years, and was very much under the sway of John Brennan who adamantly opposed the release of those 28 pages because of his own extremely close relationship with the Saudis; it's a very important object lesson that Obama was forced to do it. It took a continuing battle; LaRouche Political Action Committee is widely known on Capitol Hill and around the country to have played a pivotal role. Senator Bob Graham, the 9/11 Families – the leading activists – both the survivors of 9/11 and those who lost loved ones in the 9/11 attacks, did not give up; they persisted. This was a fight for 15 years. I think there's a very important lesson to be drawn in the context of what we're discussing about a critical policy moment, when neither party has been able to produce a Presidential candidate who's worth anything. We've got to make sure that the fight over these issues is continuously put forward, continuously escalated. We've forced the issue of the 28 pages. I think that the July 6th press conference by Walter Jones, Steven Lynch, and Thomas Massie along with members of the 9/11 Families and Survivors was crucial; because they came out and said what we had been urging to be said. These 28 pages must come out; it's in the vital interest of the American people and the world that they come out. They made clear that they will be made public; and they invoked the Mike Gravel heroic action of releasing the Pentagon Papers, which altered the whole course of the Vietnam War during Nixon.

So, I think there's a very important lesson to be drawn: Persistently leading a fight; the commitment of the American people to the kind of change that they clearly demanded in the way that the primary votes happened. The majority of voters were voting for a revolutionary change in policy, not for a candidate. You had Bernie Sanders voters who abandoned him the

instant he endorsed Hillary Clinton for President. Trump was always seen as a kind of a loud mouth voice for something different. People want that change; they've got to be organized around a policy agenda. LaRouche's Four Cardinal Laws define that better than anything else in terms of the economic crisis and how to address insolvency.

Now you do have Colonel Wilkerson, who was with Colin Powell throughout the four years that Powell was Secretary of State; was with him in the preparation of that UN disastrous testimony leading to the vote for the Iraq War. He has basically said that he is an eyewitness to severe crimes; fraudulent representations of vital intelligence and covering up the role of the Saudis in order to launch an illegal war against Iraq. We see the consequences of that right now. There are many options on the table.

Just in terms of follow-up on the 28 pages: You have the JASTA bill that should come up and be voted almost unanimously out of the House of Representatives, so Obama can't veto it, the very first days that Congress comes back in September. There should be a series of public forums walking people through the content of the 28 pages. There are probably millions of documents that are still suppressed, that are still classified; that lead to other leads that we don't even yet imagine. We know the British, we know the Saudis in principle were the architects on behalf of Bush and Cheney; but there's a great deal of work to be done on that issue. We're coming up in early September on the 15th anniversary of the 9/11 attacks; LPAC and the Schiller Institute have a series of major events taking place in New York, including three memorial concerts – performances of Mozart's *Requiem* – all over the New York area around that critical weekend. So, I think that we've got to maintain a commitment to maintaining and building and escalating on the momentum. If there's a lesson to be learned from the 28 pages, it's that

Glass-Steagall comes next; and it comes right away.

OGDEN: Right; absolutely. I thought one point you made which was just remarkable in the interview yesterday that you conducted with Virginia State Senator Dick Black, you said what Cheney did after 9/11 would be as if Roosevelt after Pearl Harbor said "We're not going to attack the Japanese; we're going to blame the

Chinese for Pearl Harbor." It was so outrageous to say the Saudis didn't do it; it was Iraq, it was Saddam Hussein. I think, when that sinks in for the American people, you're going to see even more of a response. The fact that this has broken open in

the last few weeks with the victory around the 28 pages; and as you said, 28 pages means the next victory comes next – Glass-Steagall.

But one thing that's the subject of this *The Hamiltonian* broadsheet this week, is the petition that Diane wrote and is now being circulated en masse in Manhattan.

Point one is complete; but points two, three, and four still have to go. We need to open a Chilcot Commission-type of investigation into Bush, Cheney, the entire rest of that apparatus – Obama included. What was Obama's interest in keeping these covered up for 7.5 years? The key, I think – and it ties into the discussion from

earlier – is you need to accept the offer that was made one year ago at the United Nations General Assembly by Russian President Vladimir Putin for an alliance of the type that we had in World War II to defeat fascism. An alliance with Russia, with China, with other interested parties in the world, to defeat what this terrorist apparatus actually represents. So, I think as we're on the verge of the opening of this year's UN General Assembly meeting, and also the series of concerts that Jeff mentioned, this petition needs to continue to have a widespread and radiating impact.

Diane, maybe you want to say a little bit more about that.

SARE: I can just say that it's being circulated by our activists here in the streets; and they're reporting getting a very intense response to it – more intense than anything that we've circulated recently. I think it's important, when the vote on JASTA was first in the press a couple of months ago, before the release of the 28 pages, there was finally an appropriate, fearless anger, or righteous indignation of people saying, "How dare you tell us not to pursue the Saudis? That's outrageous! We don't care if they're going to sell their Treasury bonds; we are going to demand justice in this case." I think it's really important that we keep that sense alive; which is what the petition will do. I would also say, just because you mentioned the United Nations here; it happened that we got not only the release of *The Hamiltonian* this past week, but we received off the press the proceedings of this extraordinary Berlin conference that Mr. and Mrs. LaRouche convened at the end of June. Which had an incredible array of speakers, including Ambassador Chas Freeman, including a woman from the Presidency of Assad in Syria, and many others; retired military from France, Germany, NATO, etc. The thing taken as a whole, unfortunately there's not a way to put that incredible concert at the end of the program into a printed report; but nonetheless, we are also getting this out to each of the governments represented by their UN missions in this period going into the General Assembly in September. So we are in a position to shape that discussion and to perhaps augment the kinds of things that surely are already being discussed; as we see in the latest meeting, that Putin and Xi Jinping and others have been holding.

OGDEN: One thing I want to say in the context of the upcoming UN General Assembly; there is a war that is already

happening against everything that the BRICS represents. If you think back one year, two years, the Fortaleza Agreement was made

in the context really of this war that Cristina Fernando de Kirchner was leading in Argentina against the vulture funds. These nations came together in solidarity with Argentina and said we will not allow you to kill the Argentine people to get the

money for the vulture funds. Since that time, you've had a coalescing around the leadership of Putin and Xi Jinping and Modi of the BRICS structure; this is the emerging New Paradigm. Over the course of that time, you have had a concerted deployment to break the BRICS apart; and we're in the middle of one of those

major attacks right now. We saw what happened to Cristina Kirchner in Argentina; now the same thing is happening to Dilma Rousseff in Brazil. Just this week, you had the vote by the majority of the Brazilian Senate to open indictment hearings

against Rousseff; which means impeachment against the President of Brazil. You do have the eruption of a certain response against that coup from inside the United States; and it's actually the subject of our institutional question we got for this week.

I know Mr. LaRouche had some detailed remarks to say about

that. I want to read this question, and then maybe Jeff, you can fill in a little bit about that. It says:

"Mr. LaRouche: US Representative John Conyers, Democrat from Michigan; Marcy

Kaptur, Democrat from Ohio; Keith Ellison, Democrat from Minnesota; and more than 30 other members from the House of Representatives, sent a letter this week to Secretary of State John Kerry; urging him to refrain from gestures that could be interpreted as supportive of Brazil's interim government. And to instead "express strong concern regarding the impeachment

process a targeting of Brazilian President Dilma Rousseff; and to "call for the protection of constitutional democracy and the rule of law in Brazil." The letter is the first Congressional letter expressing concern over Brazil's democracy in over two decades. In your view, with the impending impeachment trial, what actions should the United States government take to promote fairness and protect democratic institutions in Brazil at this time?"

So, I know Lyn had some things to say about this.

STEINBERG: The first thing he emphasized is that you're not dealing with a "Brazil situation" in the same way that you're not dealing with a "Syria situation".

We're in the midst of a major, global, strategic re-alignment. As you said, at the Fortaleza meeting two years ago of the BRICS countries, you had the launching of the New Development Bank; followed by the launching of the Asia Infrastructure Investment Bank by China. Clearly, there is a move centered among the major Eurasian powers, but also including Brazil and South America, South Africa, and Africa, to re-align the world around a completely different approach; an approach that's oriented towards the future, that's centered on great projects of economic development that are truly win-win projects. There's no geopolitical, zero-sum game. And you've got a dead system, which is the British Empire system, which has been represented for the last 15 years by the fact that the British have controlled the US Presidency; under first George W Bush, and then after that, under Barack Obama.

So, the first thing, the United States should do, is abandon its own direct role in promoting this coup. This is not something that occurs because a bunch of figures inside Brazil have decided to go after Dilma Rousseff. You've got the international apparatus of hedge funds; you've got the Adam Smith Institute networks in Britain; you've got the Chicago School apparatus here in the United States; that are

all instrumental in this drive – not to damage Brazil – but to destroy Brazil because it's part of this BRICS new alignment. I guarantee that if the United States were to publicly come out – if Kerry were to make a statement and say that the United States believes that this is a coup d'état; not necessarily using guns, but using actions by bought-and-paid-for corrupt officials to overthrow a legitimately elected government that is attempting to align South America with this new paradigm of development centered around Eurasia; this thing would go away. The votes in the Senate are absolutely shameless; the people who are behind this coup are themselves all legitimately under criminal investigation for massive financial fraud. If you want to look at the Brazil element of the Panama Papers scandal, then you're going to find

the top officials – the Speaker of the House, the President of the Senate, the current President, the current Foreign Minister; all of the people who have been aligned against Dilma, are part of the most corrupt apparatus. But they're protected because

they're part of the British Empire and the Obama administration protected apparatus; and their objective is to try to destroy the BRICS.

So, this is a global play; this is not a Brazil story. It's not something that is narrowly associated with events in South America, or corruption, or anything like that. This is a much bigger, worse, and far more dangerous thing; and it's part of the

general picture. Is the world going to go in the direction of defending a system that's already dead? Major economists this week described Deutsche Bank as a "dead bank walking"; and it's an apt description. So, it's the question of whether a dead British Empire, largely controlling the US Presidency for the last 15-16 years, is going to basically bring the rest of the world down with it – because it can never survive. Or, whether or not it's going to be cast aside and defeated and replaced by a new system that's already well underway.

The critical question in this Presidential election is, will the American people tolerate candidates that want to align the United States with an already dead system? Or, are we going to go in the direction of aligning the United States with this new

future-oriented alternative? Historically, America has always been on the side of this future orientation; at least from its founding principles – the Hamiltonian ideas are really, what's underlying this Eurasian development. So, we've got to win the fight to transform the United States back into what it historically represented as the city on the hill.

OGDEN: I do think it's significant that the members of Congress who signed this letter, directly overlaps with the core group of the leadership around Glass-Steagall.

STEINBERG: That's right.

OGDEN: One more thing you just brought up: What is the Hamiltonian idea? What's at the core as the coherent unifying principle of this Four New Laws of Mr. LaRouche is the idea, that he expresses at the end of that document. That there are no measuring rods for economics, which can be found within the domain of money; money is not a representative of value when it comes to economics. It's the willingness to reject monetarism, which is what is making the Asia Infrastructure Investment Bank, the New Development Bank – these are completely different species. This is not just a different version of the IMF/World Bank system. You have a dedication to increasing the productivity of massive amounts of the population of the planet; billions of people will be affected by the New Silk Road, by these development projects which have been on the books for 40-50-60 years. They are now actually being built, because of the investments, that are coming from the BRICS bank and China and so forth. But it's an understanding of economics which I think has been the unique contribution that Mr. LaRouche has given to world history over the last 40-50 years; which is his unique

understanding of what the true measuring rod of economics really is. You have the constantly increasing of the accumulation of the ability of mankind to deploy new physical principles that have been discovered by man to increase our power over the Universe.

In two very specific ways, I think the example of Albert Einstein is very important in this sense. Number one, just in the form of an analogy: The understanding of Albert Einstein, that you cannot have a measuring rod from inside of a system; but that there needs to be a measuring rod, which is external, which is a principle. Just as absolute time and absolute space did not exist for Albert Einstein, this is the kind of understanding that you need to bring to physical economics. And number two: Albert Einstein, perhaps more than anybody else, is paradigmatic of the type of human creative thinking, which allows mankind to advance itself; which, as Helen Keller so beautifully described, brings us up from the ground like beasts crawling on our bellies and reacting to the circumstances around us, to becoming co-creators of this Universe.

So, Michael, I thought you elaborated that in a very beautiful way at the end of your item in this week's *Hamiltonian*; and I wouldn't mind, if you had a little bit more to say on that subject.

STEGER: I think you've said it well right now. What I think is worth maybe coming back to, given the role of the creative personality, Kesha raised this on the show on Monday. Einstein also recognized that it is the unique role of the individual to shape and create essentially the new laws by which society then agrees to. That, the discovery of those higher principles or natural law, then allows society itself to advance. Really, what you see today, many people are on vacation; too many people, I think, are watching the Olympics. I think the real doping scandal is inside the White House. But what Putin has

done with this diplomatic effort, is, that we are looking at the possible resolution of the Syrian crisis in Aleppo. There is a kind of process taking place that can resolve these things in the coming months.

But then you have, in the course of just September, you have the Presidents of South Korea, Japan and China meeting Putin in Vladivostok. Then they will all be going together down to the G-20 summit in China – where Putin will be the guest of honor – with the 20 largest nations; with Brazil, Argentina, Mexico, Turkey, nations from Africa, all over Asia and Europe participating. Then you have many of those heads of state coming to New York City right around the time of our concerts; but for the UN General Assembly. Of course, then many of those heads of state from the BRICS will be meeting in India in early October.

Then, at this point in time, as Jeff said earlier this week, this whole financial system – Deutsche Bank, and the rest of the larger banks – can be rapidly unfolding, unravelling. The bankruptcy can be disembowelment of the banking system,

essentially coming up in the near period. Then, the Presidential elections come. As much of a buffoon as Donald Trump is, he's shown himself the ability to slay a lot of other incapable politicians in debates; and I think, Hillary Clinton should be fairly

concerned, that her record with Obama is an absolute and very severe weakness. An Achilles heel, because of the current climate in the political situation we face in the country. So we are really at a remarkable [point]. Then, a collapse of the

trans-Atlantic system; an unfolding, consolidated effort in Eurasia led by Putin, and this quality of creative genius, that you're referencing from Einstein. This is really, what Lyn has brought to bear on the planet; and it's really, what

must be brought to bear in the Presidential system now in the United States. Lyn must be part of shaping Presidential policy now. We essentially are; but that's got to be the commitment of the American people, and not getting caught up in anything else, because it's a very rare opportunity today.

OGDEN: Wonderful. So, as I said at the beginning of the program, this week has really marked a significant escalation in terms of the LaRouche PAC intervention into New York City in particular and the United States in general, with the publication of *The Hamiltonian* Volume I, no. 1. There are still several thousand copies of the original printing, which are available and need to be distributed. I know during the regular Saturday afternoon Manhattan dialogue, which takes place every week in downtown Manhattan, there will be copies available to you, if you are able to help distribute them, and you're able to attend that meeting. If you've been to the meeting before, and maybe you haven't been going regularly; you should go tomorrow. If you've never been before, please contact Diane; the contact information for the New Jersey office is available on the LaRouche PAC website. We really do have a limited opening or time, but a very rich potential, a very rich opportunity to completely transform the dialogue in the United States. In very much the same way that Alexander Hamilton's *Federalist Papers* were used to create the United States in the first place around the ratification of the US Constitution and to raise the level of intelligence of the American citizenry, the new broadsheet – *The Hamiltonian* – can really be used in very much the same fashion. I would implore everybody, who's watching this, to become involved in helping to distribute this; and make this something, which is widely available to the thinking portion of the American people.

I'd like to thank both Diane and Michael for joining me here tonight; and thank you to Jeff. And I'd like to thank

all of you for tuning in. Please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Putin og Kina imellem – Indser I ikke, hvad der er sket med verden som helhed?

11. august 2016 (Leder) – Dette er på ingen måde spontane udviklinger. De er resultatet af intervention, foretaget af menneskets kreative intellekt – Vladimir Putins.

Præsidenterne fra Rusland, Iran og Aserbajdsjan mødtes den 8. august, i et møde, der især drejede sig om den Nye Silkevejs internationale nord-sydgående transportkorridor. Herefter vil disse tre landes transport-, energi- og udenrigsministre mødes i Teheran for at forberede endnu et trilateralt topmøde, denne gang i Iran.

Efter mødet den 8. august fulgte også Putins topmøde med den armenske præsident Serzh Sargsyan i Kreml i går. De diskuterede Armeniens integration i den Eurasiske Økonomiske Union, og hvordan en løsning på striden om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan kunne opnås, i lyset af Putins nylige topmøde med Aserbajdsjans præsident Aliyev i Baku og hans øvrige diplomati.

Putins historiske topmøde den 9. august i Skt. Petersborg med den tyrkiske præsident Erdogan – hvor de indgik aftaler om kernekraft, øget handel og gasledningen Turkish Stream – efterfulgtes af et møde i dag mellem de to landes udenrigs- og forsvarsministre, samt landenes efterretningschefer.

Forventningerne var, at de ville forsøge at koordinere deres handlinger i Syrien, inklusive i den igangværende kamp om Aleppo, nær den tyrkiske grænse.

Det er ingen tilfældighed, at Obama netop nu, med hjælp fra sin medhjælper, Hillary Clinton, pludselig har gjort truslen om krig i Europa større. I går afslørede Ruslands Statslige Sikkerhedstjeneste (FSB), at den havde opsnappet to ukrainske rekognoscerings- og sabotagegrupper i Krim i dagene 7. og 8. august, hvor de arresterede syv personer, med to russeres liv som indsats (en FSB-officer og en soldat). En af arrestanterne har på russisk fjernsyn tilstået, at de blev sendt af den ukrainske militære efterretningstjeneste for at sabotere infrastruktur.

Putin sagde i går aftes, at den planlagte sabotage havde til formål at destabilisere Krim, der forbereder sig til valg. Han afviste forslaget om at mødes i regi af Normandiet-firkløveret (Rusland, Frankrig, Tyskland, Ukraine) over Ukraine, på sidelinjerne af G20-topmødet i Kina til september, og sagde, at det ikke længere giver nogen mening, når Kiev afviser kompromis til fordel for terror. Og Putin ved, hvad den krimiske premierminister sagde højt: at Kiev ikke ville have gjort dette, uden at have fået grønt lys fra Washington – dvs. fra Obama. Og Obama støttes højlydt i sit fremstød for krig af Hillary Clinton.

»Putin har pludselig fået kontrollen med store udviklinger i verden, og disse karle er gået amok«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Det betyder ikke, at han er perfekt, men han har kontrollen, og de andre flipper ud, og de ved ikke, hvad de skal gøre ved, at de flipper ud. Putin vil gøre, hvad han er nødt til at gøre – forvent, at der viser sig alle mulige former for ondskab. Nu har endnu et angreb vist sig – ikke fra Ukraine, men andetsteds fra, gennem Ukraine.«

Foto: Den russiske præsident Putin med Irans præsident Hassan Rouhani, 8. august 2016. [kremlin.ru]

Wall Street-kup imod Brasiliens retmæssige præsident går ind i fase for rigsretssag

10. august 2016 – I de tidlige timer af denne onsdag, efter 16 timers debat, hvor mange senatorer havde mere travlt med at se Olympiade på deres smartphones, end de havde med at høre efter, stemte det brasilianske Senat med 59 stemmer mod 21 for at gå frem med rigsretssagen mod præsident Dilma Rousseff, som forventes at blive afsluttet mod slutningen af august. Tronranerne skræpper allerede op om sejr, for selv om der kun kræves simpelt flertal for at indlede retssagen, så stemte flere end de to tredjedele af senatorerne, der kræves for at fjerne hende fra embedet, i går for at indlede retssagen.

I et memorandum fra 4. april 2016, »Hvordan man vinder over bankernes forsøg på et statskup mod Brasiliens Rousseff-regering«, som blev cirkuleret på portugisisk, engelsk og spansk, identificerede EIR angrebet med rigsretssagen som indledningen til en »farvet revolution« imod »B« i BRIKS, med det britiske monarkis operation mod Italien, »Mani Pulite« (Rene Hænder)[1], som forbillede.

»Dette er ikke en krig, der kan vindes internt i Brasilien. Men den kan vindes«, advarede EIR; »den kan kun besejres ved at forstå de internationale, strategiske spørgsmål, som her står på spil, og ved at besejre denne politik internationalt«, og ved at implementere LaRouches 'Fire Love'.

Denne lektie er endnu ikke lært af alle, med undtagelse af nogle få, brasilianske patrioter. Forestillingen med debatten

den 9. august beviste atter engang, at en hævdeelse af, at kuppet skal bekæmpes gennem interne manøvrer og imødegåelse af anklagerne punkt for punkt, er en garanti for nederlag.

Dilma anklages for fire tilfælde af overtrædelse af 'Lov om Budgetansvarlighed' i statens regnskab; det tre mand store, uafhængige panel af ekspertvidner, som undersøgte anklagerne, havde indgivet sine konklusioner for en måned siden, som sagde, at der ikke fandtes bevis for, at præsidenten var ansvarlig for tre af anklagerne om overtrædelse, og at den fjerde »overtrædelse« slet ingen virkning havde på budgettet.

Det var lige meget. Advokaten, som fremlagde sagen om rigsretssagen i går, Miguel Reale Junior, opfordrede senatorerne til at ratificere det »vidunderlige« sagsanlæg for en rigsretssag, som senator Anastasia havde udarbejdet; han nævnte ikke, at Anastasia tre dage før selv var blevet nævnt for at have taget imod bestikkelse i Lava Jato-korruptionssagen[2] – sammen med »fungerende« præsident Temer, Temers udenrigsminister og hans stabschef. Reale argumenterede med, at: Præsident Rousseff i realiteten burde være blevet anklaget under »Lava Jato; hun fortjener ikke længere at regere Brasilien; og hun måtte nødvendigvis være ansvarlig for de påståede overtrædelser af budgetloven – de faktiske anklager, for hvilke hun stilles for en rigsret – fordi hun er en »dominerende« personlighed, hvis regering i det skjulte »brugte penge, penge og atter penge«!

[1] En landsdækkende juridisk undersøgelse af politisk korruption i Italien i 1990'erne, som førte til den såkaldte 'Første Republiks' afgang.

[2] Operation 'Bilvask' er en undersøgelse, der udføres af Brasiliens nationale politi siden marts 2014. Det var oprindeligt en undersøgelse af pengehvidvask, men er udvidet til også at omfatte beskyldninger om korruption i det statsejede olieselskab Petrobras, hvor ledere angiveligt skulle have modtaget bestikkelse mod at give kontrakter til

byggeselskaber til opskruede priser.

.

Putin og Kina sætter den nye dagsorden

10. august, 2016 (Leder) – I forlængelse af mødet i Sankt Petersborg den 9. august mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Erdogan, vil delegationer af højtplacerede regeringsfolk fra begge lande den 11. august mødes til et trilateralt (dvs. med udenrigs-, forsvars- og sikkerhedsministre) arbejds møde, for at udarbejde en samarbejds kurs for en afslutning af krigen i Syrien. Rusland og Tyrkiet planlægger at udvide den bilaterale samhandel til \$100 milliarder om året, en trefoldig forøgelse over tidligere topniveauer. Nord-Syd-korridoren vil nu indbefatte Rusland, Aserbajdsjan, Tyrkiet og Iran, og vil indlejre sig i Kinas projekt for 'Ét Bælte, Én vej' (OBOR). Det russisk-tyrkiske partnerskab vil bringe større stabilitet til hele området, omfattende det Kaspiske Hav, Balkan og Kaukasus, med en udvidelse mod vest af zonen for eurasisk sikkerhed og velstand.

Lyndon LaRouche understregede onsdag, at disse udviklinger ikke skal ses som enkeltstående handlinger. De er del af en ny, global dynamik, der ledes af Ruslands Putin og kineserne. I de kommende uger vil Putin lægge værtsskab til Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, som nu vil have deltagelse af både

den japanske premierminister Abe og den sydkoreanske præsident Park. I forlængelse af G20-topmødet i Kina, vil Kina være vært for det årlige BRIKS-ledertopmøde, som finder sted i begyndelsen af oktober. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i Indien i denne uge for yderligere at fremme disse afgørende, bilaterale relationer, og den indiske premierminister Modi talte onsdag ved en videokonference med den russiske præsident Putin, ved en højtidelighed i anledning af åbningen af den første af 5 russisk-byggede kernekraftværker under konstruktion i Indien, og et bilateralt møde på sidelinjen af G20 blev arrangeret.

LaRouche sagde, at Putins lederskab definerer en ny retning for globalt fremskridt. »Dette er en global proces, der styres af Putin og Kina. De har *de facto* taget ansvaret for en ny retning inden for politik og erstattet rivalisering med samarbejde.« LaRouche anførte, at denne proces allerede i midten af 2015 var i fuld gang, da Putin overværede de kinesiske festligheder i anledning af 70-års jubilæet for afslutningen af Anden Verdenskrig i Asien. Det er nu i færd med at blomstre og lægge Barack Obamas, briternes og NATO's ynkelige, gamle geopolitiske spil bag sig.

Udviklingen i Sankt Petersborg i denne uge vil få stærk indvirkning i Tyskland, som står over for økonomisk undergang, med mindre Merkels og Schäubles politik omgående opgives. Hold øje med dramatiske forandringer i Tyskland, som det nu haster med. Flere nylige undersøgelser, som er udgivet efter de svindelagtige, såkaldte »stresstests« af ECB/EU-bankerne, konkluderede, at Deutsche Bank er dømt ude, allerede er en »dead bank walking,« – en bank 'på dødsgangen' – og at alene **den form for reorganisering, som Lyndon og Helga LaRouche igennem flere uger har promoveret**, nu kan redde den tyske økonomi fra ruin. LaRouche har gentagne gange advaret om, at et kollaps af Deutsche Bank og destruktionsen af den tyske økonomi for enhver pris må undgås, fordi et sådant kollaps i enorm grad vil forøge faren for verdenskrig.

Udviklingerne initieret af Putin/Erdogan, inklusive udvidelsen af Kinas OBOR-program ind i Nord-Syd-korridoren, der løber fra den Persiske Golf og opad, ind i Europa, byder Tyskland på en perfekt mulighed for at ændre politik.

Det samme gælder for USA, hvor en enorm, politisk kamp udspiller sig under overfladen af den præsidentielle valgkatastrofe. Den politiske promovning af Glass-Steagall i begge partiers valgplatforme, samt den kendsgerning, at flere progressive demokrater i Kongressen og AFL-CIO (USA's største fagforening, -red.), i et åbent brev til udenrigsminister John Kerry har fordømt statskuppet imod Dilma Rousseff i Brasilien, er tegn på, at også USA er moden for en politisk revolution.

Schiller Instituttet har nu udgivet en rapport over forløbet af den historiske Berlin-konference[1], der præciserede den overhængende fare for verdenskrig, men samtidig foreskrev vejen til en ny fremtid med fred og velstand. Denne rapport, der definerer de politiske retningslinjer for det næste amerikanske præsidentskab og for en ny regeringskoalition i Tyskland, bliver allerede cirkuleret og er en perspektivplan for den form for nye, politiske paradigme, som Putin og kineserne promoverer.

Foto: Den russiske præsident Putin deltager i et trilateralt møde med lederne af Aserbajdsjan, Iran og Rusland. [kremlin.ru]

---

[1] Se Helga Zepp-LaRouches åbningstale i Berlin:
»Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes
skæbne«

USA: Det Nye Præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse ... til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før

er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

✘ Af Michael Steger, medlem af LaRouche Politiske Aktionskomite (LPAC).

Denne artikel er den første i en række skrifter, som præsenteres af LaRouchePAC Nationale Politiske Komite, i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelse af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage.

2. august 2016 – Verden har ændret sig i løbet af de seneste fem uger. Begivenhederne, sammen med bevidste interventioner, især fra Vladimir Putins side, har skabt en ny, global dynamik og transformeret potentialet for reel og total sejr i den umiddelbart forestående periode. Sejren vil i første omgang afhænge af vedtagelsen af LaRouches »Fire Nye Love«, en politik, han fremsatte i juni 2014 med sit skrift, »Fire Nye Love til USA's omgående redning!«[1]; men et succesfuldt udfald på længere sigt kræver mere end simpelt hen at vedtage den nødvendige politik, selv en politik så presserende nødvendig som Glass-Steagall og statslig kredit til videnskabelige fremskridt.

Som LaRouche siger i »Fire Nye Love«:

»Uden et præsidentskab, der er tilpasset til at fjerne og dumpe de værste virkninger, vi i øjeblikket lider under, og som er de virkninger, der blev skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De Forenede Stater snart være færdig, begyndende med den amerikanske befolknings massedød under Obamaregeringens nylige og nu optrappede, praktiserede politik.«

Og senere:

»Et kædereaktionslignende kollaps med denne virkning accelererer allerede med en indvirkning på pengesystemerne i

dette områdes nationer. Den nuværende accelerering af en 'Bail-in'-politik i hele det transatlantiske område, sådan, som det nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller i kraft af 'overløbseffekt'.«

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse, der går ud over elementær valgpolitik; en bestemmelse lig den, som Benjamin Franklin, George Washington og Alexander Hamilton var besjælet af. Det kræver en forpligtelse til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

De fem uger

Tag nu de hurtige udviklinger i løbet af de seneste fem uger i betragtning: Den britiske afstemning til fordel for at forlade den Europæiske Union (Brexit) den 24. juni, som pludselig, for åbent tæppe, afslørede den rådne kerne i det transatlantiske system. Dette oprør blandt de britiske vælgere var en direkte optakt til Schiller Instituttets konference i Berlin, med Helga Zepp-LaRouche som vært, den selvsamme weekend, en begivenhed, der udelukkende havde fokus på fuldbyrdsen af det nye verdenssystem, der nu er i færd med at blive virkeliggjort i hele Eurasien, og som er inspireret af Lyndon LaRouches ideer.

I løbet af de følgende dage væltede det frem med successive oprør. NATO-topmødet i Warszawa, der håbede at gøre Rusland til målskive for en storkrig, afslørede i stedet blot voksende uenighed blandt de europæiske nationer. Japan afviste enhver yderligere forpligtelse over for britisk finansielt vanvid og nærmede sig faktisk Rusland og Kina i stedet; det samme gjorde Filippinerne, idet de ignorerede Obamas kommando om konflikt i

det Sydkinesiske Hav. Terroristangreb, hvis grobund og udklækningssted har været de igangværende, ulovlige krige, ført af USA og briterne, i Irak, Libyen, Syrien og Yemen, har ramt byer i Frankrig og Tyskland på ugentlig, hvis ikke daglig, basis, uden nogen udsigt til at stoppe under den nuværende politik. Underliggende hele dette politiske oprør finder vi den igangværende panik over bankkollapset i Italien, Tyskland og London, som truer med at virkeliggøre den pludselige udslettelse af den transatlantiske verdens nationer, som Lyndon LaRouche i 2014 advarede om.

I sammenhæng med dette politiske og kulturelle sammenbrud i det transatlantiske område har der været en sand fremstormende bølge af LaRouche-organisationens politik og initiativer. Chilcot-undersøgelsesrapporten blev omsider udgivet i London, efter syv lange års undersøgelse; den erklærede, at Dronningens krig i Irak – en krig, der blev gennemtruffet af Tony Blair og George W. Bush – var ulovlig og et direkte anslag imod De Forende Nationer og international lov, hvilket udgør forbrydelser i lighed med nazisternes. I USA blev de »28 sider« af Den Fælles Kongres-undersøgelsesrapport om 11. september efter 14 år udgivet. De afslørede det bedrageri, som både Bush- og Obamaregeringen havde begået, med deres overlagte mørklægning af, at det var briterne og deres allierede saudierne, der dirigerede angrebene den 11. september, og de afslørede ligeledes disses efterfølgende fremstød for verdenskrig gennem en kriminel, geopolitisk plan.

Glass/Steagall-loven, indbegrebet af dødstødet mod Wall Streets og City of Londons kriminelle bedrageri, fandt dernæst vej ind i både det Republikanske og Demokratiske Partis valgplatforme, ikke som følge af narre-kandidaternes klovneoptræden, men som følge af den, i det brede flertal af den amerikanske befolkning, dybt rodfæstede erkendelse af, at de seneste femten års politik i USA, med massedød til følge, indiskutabelt er knyttet til Wall Streets politik. Og nu, blot fem uger senere, med en beslutningsproces, der ligesom vokser

og har mere i vente, truer kupforsøget i Tyrkiet og de deraf følgende ændringer i politikken med at gøre en ende på de seneste to århundreders geopolitiske forsøg på at kontrollere Asien, med et Tyrkiet, der nu nærmer sig til både Putins Rusland og Kinas politik for den Nye Silkevej, og vender sig bort fra den transatlantiske verdens forpligtelse til verdenskrig.

Dernæst kommer nyheden om omringningen af Aleppo, igen udført af russiske styrker sammen med syriske styrker, og som indikerer en mulig snarlig afslutning på ikke alene den syriske konflikt, som fra det britisk-støttede Obamaregimes side var planlagt til at være optakten til atomkrig mod Rusland og Kina, men som nu, hvor krisen næsten er løst, er et forvarsel om afslutningen af selve den britiske, geopolitiske æra.

Vladimir Putin og Kinas Nye Silkevej står til at vinde; Obama og briterne står til at tabe.

Men der er mere endnu, og mere er måske i vente, at begynde med Helga Zepp-LaRouches deltagelse i det internationale T20-topmøde i Beijing i slutningen af juli måned; en indledende drøftelse blandt ledende personer til det kommende G20-topmøde for statsledere i september. FN's Generalforsamling vil ligeledes mødes i september, blot et år efter Vladimir Putins opfordring til at skabe en ny alliance af magter mod terrorisme, og begge disse begivenheder vil blive internationale fora af afgørende betydning for opbygning af det nye paradigme, inspireret af LaRouche.

Som Helga Zepp-LaRouche for nylig sagde, »Erinyernes frygtelige dans er blevet udløst!«, og man kan næsten høre de panikslagne hyl og skrig i magtens korridorer på Wall Street og i London, endda fra selve den gale Dronning.

De Fire Love

Den 8. juni 2014 udstedte Lyndon LaRouche en erklæring med

titlen »De Fire Nye Love til USA's omgående redning! Ikke en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed.« I denne erklæring definerer hr. LaRouche en løsning på den nuværende, globale og generelle sammenbrudskrise, men han definerer mere end det. Han fremlægger en økonomisk og videnskabelig politik, der er i overensstemmelse med den menneskelige arts faktiske, skabende natur, og en politik, der, hvis den bliver vedtaget, vil udløse en renæssance i menneskeligt fremskridt for det kommende århundrede, og længere endnu.

Der findes intet, der kan erstatte læsning, og gen-læsning, at hele hr. LaRouches erklæring, men vi vil her præsentere en kortfattet, forkortet synopsis af de umiddelbare skridt, der skal tages, for at tage den igangværende generelle sammenbrudskrise i det transatlantiske område under behandling. Dette er udgangspunktet for et succesfuldt, Nyt Præsidentskab:

1. Den omgående genindførelse af Glass/ Steagall-loven, uden ændringer, som blev sat i kraft af præsident Franklin D. Roosevelt, som princip for handling.
2. En tilbagevenden til et Nationalbanksystem, der styres fra oven (fra regeringen), og som er defineret som sådan. Præcedens herfor skal tages fra det bank- og kreditsystem, som Alexander Hamilton etablerede, såvel som også fra Abraham Lincolns udstedelse af en statslig valuta (»greenbacks«), under præsidentiel myndighed.
3. Udstedelsen af ny statskredit til skabelse af et højproduktivt, generelt forløb med forbedret beskæftigelse, med den ledsagende plan om at øge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt forbedre levestandarden for personer og husstande i USA. En forøgelse af den produktive beskæftigelse, sådan, som man præsterede det under Franklin Roosevelt, må reflektere en forøgelse af den reelle produktivitet, der er i overensstemmelse med en forøgelse af energigennemstrømnings-tæthed[2] i nationens økonomiske

praksis.

4. Vedtagelsen af et »'Forceret program' for fusionsenergi som drivkraft«. Ægte økonomiske principper er funderet på den afgørende forskel mellem mennesket og alle andre lavere livsformer. Et forceret program for fusionsenergi, som i dag omfatter en tilbagevenden til Kraftt Ehrickes vision for USA's rumprogram, er en forpligtelse over for menneskehedens fremtid.

Det dybereliggende spørgsmål

Det er imidlertid kun en tænkning af samme høje kvalitet som tænkningen hos en skabende forsker, såsom Einstein eller dirigenten Wilhelm Furtwängler, der vil besidde de nødvendige evner til at fatte de seneste internationale udviklingers underliggende årsagsskabende magt, såvel som også den nødvendige kvalitet af respons, der findes i selve essensen af LaRouches Fire Nye Love. Denne videnskabelige evne kan bedst udtrykkes som ens egen forpligtelse over for den menneskelige arts grænseløse fremtid.

Ikke reduktionismens fremtid i rum og tid, eller endda rum-tid, men snarere en fremtid, der ledes af musikalsk geni, som i tilhørernes intellekt, eller sind, søger at skabe de nødvendige og netop tilstrækkelige intellektuelle evner, der tilnærmer sig menneskehedens ubegrænsede fremtid, og således udfolder en klarhed i resolut handling, som en handling tilbage til den nuværende krise fra den levende fremtid. Shakespeares Hamlet giver os et relevant, negativt bevis for sådanne evner i det menneskelige intellekt. Ethvert redeligt menneske må stille sig selv det spørgsmål, ikke, »Hvem skal jeg stemme på«, men snarere, »Vil min eksistens være af en sådan art, at jeg bliver en aktør, der udvirker noget, på historiens scene?« Som Lyndon LaRouche erklærede den 31. juli 2016: »Jeg stiller ikke op som præsident, men jeg har sandelig til hensigt at indvirke på dannelsen af USA's regering i den kommende periode.«

Overvej nu det følgende aspekt af hans tankegang i det afsluttende afsnit af denne rapport fra juni 2014:

»For eksempel: 'tid' og 'rum' eksisterer i realiteten ikke som metriske principper i Solsystemet; deres eneste acceptable anvendelse til kommunikationsformål er grundlæggende set nominel antagelse. Eftersom kompetent videnskab i dag kun kan udtrykkes mht. den unikke, menneskelige karakteristiks rolle inden for de kendte aspekter af Universet, er det menneskelige princip det eneste, sande princip, som vi kender og kan udøve. Begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger.«

Og senere:

»Mennesket er menneskehedens eneste, sande målestok for vort Solsystems historie og det, som det indbefatter. Det er det samme som, at den menneskelige arts mest ærefulde mening og uendelige præstation, nu i det nære rum i vort Solsystem, stiler opad for at kunne beherske Solen og dens Solsystem, som (faktisk unikt) blev opdaget af Johannes Kepler.«

Faren ligger således ikke i det, som synes at være de kaotiske begivenheder i verden, sådan, som den almene »manden på gaden« opfatter den krise, der udspiller sig, men derimod i den utilstrækkelige forpligtelse over for menneskehedens opadstigende natur, som det fremlægges i LaRouches Fire Nye Love. For, på et sådant tidspunkt, hvor LaRouches ideer nu er mere indflydelsesrige inden for den menneskelige arts mere udbredte kultur, og alt imens de modsatrettede usande forestillinger, med imperiale Zeus-diktater for befolkningsreduktion, krig og økonomisk bedrageri, står over for deres farefulde sammenbrud, så udgør selveste det menneskelige intellekts natur i sig selv den højere, kompositionsmæssige modalitet, gennem hvilken vi udøver handling over for universet som helhed, med revolutionerende virkning.

Det, som er presserende nødvendigt, er den uundværlige,

skabende forhånds-handling for at skabe en hel dynamik, snarere end gentagelser af de fiaskoer, som stammer fra Newtons systemiske bedrageri med aktion-reaktion – et bedrageri, der er fremherskende i den nuværende, transatlantiske verdens politiske og finansielle klasses neurotiske tilskyndelser, og et bedrageri, som Einstein på så fremragende vis afslørede. En sådan forhånds-handling, som LaRouches Fire Love fordrer, udgør selve fundamentet for de indledende skridt, gennem hvilke vi eliminerer dette fejlslagne systems unødvendige byrder og gæld.

Men mon man kan høre det nye tema, måske, som om det kom fra den forventede indtrængen af en himmelstræbende sektion af træblæsere i det højeste toneleje, højt over orkestret? For en sådan forventningens tilstand er ligesom en gave, der overraskende overbringes af en for længst afdød, kær ven fra det, som endnu er den ikke-afgjorte fremtid, som dernæst gives på vegne af vores nutids passage, for blot at blive vores fremtids mest fundamentale nutid.

Dantes *Guddommelige Komedie* og Brunelleschis skabelse af den italienske renæssance stod ikke tilbage i denne henseende.

Og sådan må det Nye Præsidentskab, og dets borgersamfund, blive.

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

[2] Se animeret video: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

LaRouche-bevægelsen i USA griber ind for at skabe et Nyt Præsidentskab, med udgivelsen af ny avis: The Hamiltonian

9. august 2016 – LaRouche Politiske Aktions-komite (LPAC) har den store glæde at annoncere udgivelsen af vores nye avis i stort format, *The Hamiltonian*, med base i Manhattan, New York City! De første 10.000 eksemplarer af *The Hamiltonian* kom på gaden i Manhattan i dag, med Jeffrey Steinbergs isnende indlæg om Obama-Hillary-terrorarven, der er i færd med at marchere hele planeten lige ind i Tredje Verdenskrig. Denne hovedartikel følges af vores **appel om at afsløre det anglo-saudiske terrorapparat og omsider stille dem, der udførte terror-ugerningen den 11. september, 2001, for retten.**

Ligeledes i dette pilotnummer af *The Hamiltonian* finder vi medlem af LPAC Michael Stegers artikel, **»Det nye præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'«**, den første i en række artikler fra LPAC i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelsen af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage. **(Se dansk: 'Fire Nye Love til USA's omgående redning')**

Nedenfor genoptrykker vi Jeffrey Steinbergs artikel:

Præsidentvalg i USA: Lyndon

LaRouche:

Hillary Clinton er Obamas medhjælper, for krige og for Wall Street

Af Jeffrey Steinberg, EIR-efterretningsredaktør

6. august 2016 (Leder) – Inden for 24 timer efter Hillary Clintons formelle nominering som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentvalget 2016, kom nogle af Clintons top-kampagnerådgivere for udenrigspolitik og national sikkerhed ud med angreb, der fik blodet til at fryse, mod Rusland og mod den syriske præsident Bashar Assad.

Selv under det Demokratiske Konvent sagde den tidligere CIA-direktør og forsvarsminister under Barack Obama, Leon Panetta, den 27. juli til konventet, at nøglen til at afslutte krigen i Syrien er at vælte præsident Assad. To dage senere sagde Jeremy Bash, Panettas tidligere stabschef i CIA og Pentagon, og nu toprådgiver til Clinton, til *Daily Telegraph*, at én af Clintons første handlinger som præsident ville blive at beordre en gennemgribende revision af politikken for Syrien, med målet om at afsætte Assad med magt som førsteprioritet. Han fremførte, at der ikke er nogen udsigt til at nedkæmpe Islamisk Stat og Jabhat al Nusra uden at fjerne Assad.

Michelle Flournoy, der anses for at være Hillary Clintons første valg til at blive forsvarsminister, sagde til *Defense One*, at en ny regering må skabe en »bombnings-forbudszone« i det nordlige Syrien, med det formål at skabe et sikkert opholdssted for oprørskæmpere og uddanne og bevæbne dem til at vælte Assad, såvel som også til at bekæmpe ISIS og Nusra. Hun talte for anvendelse af stand-off-våben (våben, der kan lanceres på en sådan afstand, at personellet kan nå at komme uden for rækkevidde af gengældelsesbeskydning, -red.) mod den

syriske hær, som en yderligere eskalering af den krig for regimeskift, som præsident Obama og (daværende) udenrigsminister Clinton lancerede i begyndelsen af 2011.

Flournoy er adm. dir. for Center for Ny Amerikansk Sikkerhed (CNAS), en tænketank, der domineres af Clinton-rådgivere og andre neokonservative. Flournoys interview med *Defense One* var en kondenseret version af en rapport, som CNAS netop er fremkommet med fra en ISIS-undersøgelingsgruppe, der omfattede en samling krigshøge og neokonservative, som alle er en del af Clintons stald: Ryan Crocker, Kimberley Kagan, Joseph Lieberman, gen. David Petraeus, Kenneth Pollack, Andrew Tabler og Frances Townsend.

I maj måned udgav CNAS et udkast til global konfrontation, ved navn »Udvidelse af amerikansk magt: Strategier til at udvide amerikansk engagement i en kompetitiv verdensorden«, der som medforfatter havde Robert Kagan, en ledende neokonservativ, der udarbejdede en lignende undersøgelse for den tiltrædende Bush-Cheney-regering i 2000, kaldet »Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede« (PNAC). Begge disse dokumenter promoverer en unipolær verden baseret på en permanent udvidelse af USA's militære magt. Rapporten fra PNAC blev i vid udstrækning set som den spilleplan, som Bush og Cheney brugte til at lancere et årti med permanente krige i Afghanistan og Irak, en spilleplan, der af Obama og Clinton blev udvidet ind i Syrien og Libyen.

I kølvandet på Panettas, Bush' og Flournoys heftige udfald konkluderede mange skarpe iagttagere, at angrebene på Syrien, Rusland og Kina, som var omfattet af de kombinerede bemærkninger, ikke kunne have været udstedt uden forudgående godkendelse af Hillary Clinton selv.

Kort sagt, så har Hillary Clinton erklæret sig selv som kandidaten for »kontinuitet« af den næsten to årtier lange permanente krigsførelse, der blev lanceret af Bush og Obama. Disse krige har nu ført verden til randen af atomkrig med

Rusland og Kina, en krig, der vil udslette menneskeheden.

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obamaregeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Det var Hillary Clinton, sammen med Susan Rice og Samantha Power, der promoverede den voldelige afsættelse af Libyens leder Gaddafi, på trods af, at dette betød en alliance med hardcore al-Qaeda- og relaterede jihadist-terrorgrupper. Afsættelsen og mordet på Gaddafi forvandlede Libyen til et ingenmandsland, der ikke kunne regeres, og som styredes af krigsførende klikker bestående af tungt bevæbnede militser, mange domineret af al-Qaeda i det islamiske Magreb (AQIM), og følgelig af Islamisk Stat.

De våben, der blev »befriet« fra libyske regeringsdepoter, har båret ved til krige i hele det afrikanske kontinent, og store mængder af disse »frigivne våben« blev smuglet ind i Syrien, gennem amerikanske, britiske, saudiarabiske, qatarske og tyrkiske kanaler, og ind i hænderne på jihadistene, der har forvandlet Syrien og Irak til et Helvede på Jord. Millioner af flygtninge fra de nordafrikanske, syriske, irakiske og afghanske konflikter, der alle er blevet støttet af Obama og Clinton, er strømmet ind i Vesteuropa i desperat flugt for deres liv og har skabt den største flygtningekrise i hele efterkrigstidens periode.

Disse handlinger, der blev udført under Clintons fire år som

udenrigsminister under Barack Obama, førte direkte til begivenhederne den 11. september 2012, hvor jihadister fra Ansar al-Sharia gennemførte et stærkt bevæbnet angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen, der resulterede i mordet på USA's ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske embedsmænd.

Som det tydeligt fremgår af dokumenter i Udenrigsministeriet, så havde ambassadør Stevens og andre amerikanske diplomater i Libyen tigget om yderligere sikkerhedspersonel. Udenrigsministeriet havde sammensat en oversigt over angreb på udenlandske diplomater og endda det Internationale Røde Kors, men faktisk blev sikkerheden barberet ned i stedet for forøget. Alt imens Patrick Kennedy fra udenrigsministeriet angiveligt skulle have ansvaret for sikkerhedsarrangementer ved USA's diplomatiske mission i Libyen, så lå ansvaret til syvende og sidst hos udenrigsministeren – Hillary Clinton.

Mens angrebet i Benghazi 11. september 2012 var i gang, gjorde live-rapporter fra Benghazi og fra ambassaden i Tripoli det klart, at angrebet på missionen var overlagt, velplanlagt, tungt bevæbnet og dødbringende. En vurdering fra forsvarrets efterretningsdepartement, som blev udgivet internt i regeringen få dage efter angrebet, forklarede i detaljer, hvordan angrebet var blevet udført.

Alligevel valgte præsident Obama og udenrigsminister Clinton, der var mere optaget af det forestående præsidentvalg i november 2012, at lyve for det amerikanske folk og hævdede, at angrebet i Benghazi var en »spontan« protest imod en lidet kendt video, der bagvaskede profeten Mohammed – en lodret løgn.

Denne løgn, der blev flikket sammen under en telefonsamtale sent om aftenen af præsident Obama og udenrigsminister Clinton, og som første gang blev udgivet til offentligheden i en pressemeddelelse i Clintons navn, blev opretholdt i dagevis. Om søndagen efter angrebet deltog den nationale

sikkerhedsrådgiver Susan Rice i en stribe interview-shows for at faldbyde løggen om »spontan protest løbet af sporet«, som først blev udstedt af Clinton.

Hillary Clinton prioriterede Barack Obamas genvalg frem for sandheden og frem for USA's vitale, nationale sikkerhedsinteresser. Hun beregnede, at, hvis hun havde fortalt sandheden og taget sin afsked fra regeringen, ville Obama have tabt genvalget, hun ville have fået skylden, og hendes egne fremtidige perspektiver for at blive det Demokratiske Partis nominelle kandidat til præsident ville være slut.

Lyndon LaRouche fremlagde sagen imod Hillary Clinton og Barack Obama ved en historisk pressekonference i National Press Club i Washington, D.C., i ugerne, der fulgte tragedien i Benghazi. LaRouche identificerede Clinton som en medhjælper, en håndlanger, til Obama, og som et ledende medlem af krigspartiet, der har givet USA og verden en evindelig krig af den længste varighed, har skabt betingelserne for opkomsten af Islamisk Stat, og har drevet USA's økonomi bankerot.

Ikke alene præsiderede Hillary Clinton over opkomsten af ISIS og den totale destabilisering af hele Mellemøsten/Nordafrika. Sammen med sin betroede allierede i Udenrigsministeriet, Victoria Nuland[1], skabte hun en total konfrontation med Rusland, som, på afgørende tidspunkter, gjorde hende til de rene nazisters sengekammerat.

Clinton forfremmede Nuland, hustru til den neokonservative ideolog Robert Kagan, til topposter i Udenrigsministeriet, fra talsmand for udenrigsminister Clinton og Udenrigsministeriet, til viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, en stilling, ud fra hvilken Nuland præsiderede over den »farvede revolution« og den voldelige afsættelse af Janukovitj-regeringen i Ukraine med hjælp fra organisationen af Bandera-nazister, der kæmpede side om side med Hitlers hære under Anden Verdenskrig og skabte flere generationer af

erklærede neo-nazister, såsom det ukrainske Sektor Højre og Azov-brigaderne.

På et afgørende tidspunkt under afsættelsen af Janukovitj pralede Nuland over for et publikum ved National Press Club i Washington med, at USA havde brugt \$5 mia. på kampagnen for »demokrati« i Ukraine, siden Sovjetunionens opløsning.

Dette statskup i Kiev i 2013-14 markerede en dramatisk optrapning af Obamaregeringens allerede igangværende provokationer imod den russiske præsident Vladimir Putin, handlinger, der nu omfatter deployeringen af NATO-styrker på Ruslands grænser for første gang, siden nazi-invasjonen af Sovjetunionen under Anden Verdenskrig.

Det var Obama og Clinton, der, som to alen ud af ét stykke, ødelagde relationen mellem USA og Rusland, og som nu har sat verden på en farlig kurs mod generel krig, og endda en potentiel atomar udslettelseskrig.

Dette er den sande arv af Obama-Clinton.

Hillary Clinton afskyr den kendsgerning, at dette er hendes sande generalieblad, og at Lyndon LaRouche frygtløst har gjort denne sandhed tilgængelig for det amerikanske folk, og for verden.

---

[1] Fra 2013: Viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender; 2011-2013: Talsmand for USA's Udenrigsministerium; 2005-2008: USA's ambassadør til NATO (-red.)

Putin handler på strategisk alternativ til krig; Det transatlantiske finanssystem hænger på den yderste rand

8. august 2016 (Leder) – Med ikrafttræden i dag fjernede det europæiske aktiemarkedsindeks, Stoxx Europa 50, simpelt hen Deutsche Bank og Credit Suisse fra sine målinger, for at dets indeksniveau ikke ville blive trukket ned af disse bankers styrtdykkende aktiekurser. Dette er det seneste udtryk for den kendsgerning, at, ikke alene hænger det transatlantiske finanssystem på den yderste rand, men også, at faren kommer fra det faktum, at man fortsætter med at lyve og ikke griber til handling. I løbet af de seneste 48 timer har mange af de større medier i Tyskland og andre steder rapporteret om historien om Deutsche Banks nedtur, og om tilfælde af insolvens, men de undgår fuldstændigt det afgørende spørgsmål: Hvad skal man gøre? For, de har intet svar.

Lyndon LaRouche bemærkede, at de »ser hen til fortiden«. Men for en løsning må vi »se hen til fremtiden«. Han understregede, at sammenbruddet af finanssystemet er hovedspørgsmålet i dag. I juli måned foreslog han, at der må iværksættes en redning af Deutsche Bank, af hensyn til almenvellet, på basis af et nyt mandat for bankpraksis og for

kredit til finansiering af produktiv aktivitet, således, som det var tilfældet under den tidligere formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Den 12. juli udstedte Helga Zepp-LaRouche en erklæring om denne redning, »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«.

Med mindre, dette bliver gennemført, er det slut med at prætere, at den transatlantiske banksektor stadig er intakt og kan flikkes sammen igen, så den fungerer.

Fremstødet for konfrontation og krig er direkte forbundet med finanssystemets sammenbrud. Der kommer uophørlige krigsråb fra USA's krigshøge, på signal fra den britisk/saudiske akse. Sekretær for USA's Luftvåben[1], Deborah Lee James, sagde til Fox News den 6. august, at Rusland er »en eksistentiel trussel« mod USA. Desuden er »Krigshøge for Hillary«-fænomenet i realiteten et dække for Obama, til at føre krig mod Rusland.

Kendsgerningen er, at den russiske præsident Vladimir Putin aktivt udøver et lederskab for en vej væk fra den nuværende kurs mod garanteret undergang. Se på Sydvestasien. I dag mødtes Putin i Baku med den iranske præsident Hassan Rouhani og den aserbajdsjanske præsident Ilham Aliyev, til drøftelser, der omfattede den »Nord-sydgående transportkorridor« – den 7.300 km lange korridor, der løber fra Det arabiske Hav til Skandinavien; de drøftede et udkast til en erklæring om et fælles anti-terrorsamarbejde. I morgen skal Putin i Skt. Petersborg mødes med den tyrkiske præsident Recep Erdogan, der i går sagde til TASS, at der ikke findes nogen løsning på krigen i Syrien uden om Rusland. I søndags deltog flere end tre millioner mennesker i en massedemonstration i Istanbul til støtte for Tyrkiet.

Disse udviklinger i Sydvestasien kan ses som en del af en bredere omgrupperingsproces. I det asiatiske Stillehavsområde vil Japan og Sydkorea sende betydelige delegationer til det Østlige Økonomiske Forum, som hr. Putin er vært for, i Vladivostok den 2. – 3. sept. Kina vil være vært for G20-

topmødet den 4. – 5. sept., inklusive inviterede gæstinationer – Egypten, Pakistan, Thailand og andre.

Det er USA, som indtager pladsen som det stillestående punkt; og det er vores historiske udfordring at ændre dette. I dag begynder der en afgørende intervention, med førsteudgaven af *The Hamiltonian* i 10.000 eksemplarer.

Foto: 8. aug. – Vladimir Putin, Aserbajdsjans præsident Ilham Aliyev og præsident for den Islamiske Republik Iran, Hassan Rouhani, holdt et trilateralt møde. Præsidenterne underskrev en erklæring, der bekræfter deres forpligtelse til at fremme samarbejde. [kremlin.ru]

---

[1] Chef for departementet for Luftvåbnet under Forsvarsministeriet i USA. Sekretæren for Luftvåbnet udpeges fra det civile liv af præsidenten, efter konsultation og godkendelse af Senatet. Sekretæren refererer direkte til Forsvarsministeren.

**Putin og Erdogan ændrer
situationen
– Barack Obama og Hillary**

Clinton er isoleret

9. august 2016 (Leder) – Topmødet i dag, i Skt. Petersborg, Rusland, mellem den russiske præsident Putin og den tyrkiske præsident Erdogan, indikerede aftaler om handel og konstruktion af gensidig infrastruktur; om gasledningen »Turkish Stream« for russisk gas; og, af afgørende betydning, om bekæmpelse af terrorisme i Syrien. Her »har Rusland en særdeles fundamental rolle«, sagde den tyrkiske præsident; og om nødvendigt kunne et Rusland og et Tyrkiet, hvis de arbejdede sammen, alene løse krigsspørgsmålet, ifølge Erdogans erklærede synspunkt.

Tyrkiets politik er tydeligvis ændret; Tyrkiet kan spille en afgørende rolle i opbygningen af den nord-sydgående handel og økonomiske korridor fra Indien til Europa, som er i færd med at blive udviklet af Indien, Iran, Rusland, Kina og centralasiatiske lande.

Men der er meget mere end det, der er ændret. Putin har skabt historie. Den umiddelbare reaktion fra *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, var, at denne udvikling – i hælene på Putins topmøde med Adsjerbadjan og Iran i går – skaber en betydningsfuld forandring i hele den politiske geometri i området. Det svækker på afgørende vis både Obamas og krigskandidat Hillary Clintons positioner.

»En ny, eurasisk gruppering er nu ved at gå frem, og uanset, hvilken indsats, Obama og NATO måtte sætte ind for at standse det, vil det være for lidt, og for sent«, var LaRouches kommentar.

En blok af eurasiske nationer, der er langt større, vil være motiveret af Kinas »Nye Silkevej«, med dens politik for kredit og opbygning af infrastruktur. Dette økonomiske program kan forlænges til en Marshallplan for hele Mellemøsten og Nordafrika, der hidtil blot har været udsat for ødelæggelse

gennem de krige, som Bush, Obama og Clinton har ført.

Tyskland vil komme under et enormt pres for at ændre den af kansler Merkel og finansminister Schäuble førte politik, som beviseligt er en fiasko. Vesteuropa har i realiteten ikke noget valg, nu, da Putin har ændret geometrien i Sydvestasien, sådan, som LaRouche, tilbage den 30. september sidste år, da det russiske militær først kom til stede i Syrien, forudsagde, at han ville.

Obama må stå til regnskab for det amerikanske folk. Han støtter en bogstavelig talt 100 % 's al-Qaeda-terroriststyrke i det nordlige Syrien, som den »foretrukne platform« for at erstatte Assad-regeringen; han har myrdet Libyens præsident, og dernæst støttet en i hast omdøbt al-Qaeda-afdeling i Libyen, som deltog i mordet på amerikanere i angrebet på ambassaden i Benghazi; han støtter Saudi-Arabien i bombningen og ødelæggelsen af Yemen, *efter* saudiernes involvering i angrebene i USA den 11. september, 2001, som dræbte 3.000 amerikanere, var blevet afsløret.

Denne krigspolitik for regimeskifte er det, som endelig kan blive fejet til side af det, som Putins diplomati og handlinger er i færd med at afstedkomme. En Hillary Clinton-krigspræsident *in spe* kan ikke tolereres i yderligere fire år med Obamas miskrediterede krigspolitik, ganske uanset, hvor mange Cheney- og neokonservativ-galninge, der støtter hende.

Kendsgerningen er, at intet er fastlagt på forhånd i det amerikanske præsidentvalg; de to hovedkandidater er en katastrofe i deres egne partiers vælgeres øjne. Wall Street/London-finanssystemet og de transatlantiske landes nationale økonomier er ved at krakke, og det rette svar på dette er ikke at fremprovokere en krig med Rusland og/eller Kina.

Vi har brug for et »nyt præsidentskab«, der forpligter sig til et nyt paradigme. Dette nye præsidentskab må genoprette

produktivitet og produktiv beskæftigelse i den amerikanske økonomi, og det må samarbejde med Kina og Rusland om videnskabeligt fremskridt, om rummet, og om freden.

Baggrundsanalyse, fra Lyndon LaRouche:

Lyndon LaRouche: Putin skaber atter historie.

I dag sagde Lyndon LaRouche, »Historiens gang er blevet ændret!« af de aftaler, der er indgået, og de aftaler, der vil komme som en følge af Putin-Erdogan-topmødet. Tyrkiet kan spille en afgørende rolle i denne nord-sydgående korridor, og mødet mellem Putin og Erdogan vil fremme dette mere dybtgående samarbejde.

Det, jeg så som en mulighed, er nu blevet virkeliggjort. En ny, eurasisk gruppering går nu frem, og uanset, hvilken indsats Obama og NATO måtte sætte ind for at standse det, så vil det være for lidt, og for sent«, sagde han.

LaRouche sagde, at der nu er åbnet udsigt til, at man kan knuse hele det tjetjenske terrorapparat, der i juni måned udførte selvmordsangrebet i Istanbul Lufthavn, og som har erklæret jihad-krig mod Rusland og præsident Putin. Det åbner op for, at hele det eurasiske kontinent kan blive en blok for økonomisk udvikling og sikkerhed. Dette er et alvorlig slag mod præsident Barack Obama og hans britiske støtter. Og det betyder, at Tyskland nu må ændre sin politik, på dramatisk vis.

Foto: Den russiske præsident Putin byder den tyrkiske præsident Erdogan velkommen i Katarinapaladset i Skt. Petersborg, til topmødet den 9. aug.

Kampen om Aleppo: Den strategiske geometri skifter i Assads og russernes favør

8. august 2016 – På trods af flere rapporter, der siger, at jihadi-oprørerne er ved at genvinde terræn omkring Aleppo, så er den virkelige pointe, at skiftet i den strategiske geometri på lang sigt går i den syriske præsident Bashar al-Assads favør, som flere større vestlige medier for nylig har bemærket.

»Vladimir Putin står måske ved dømringspunktet for en sejr i den syriske borgerkrig af afgørende betydning, og som ville gøre det langt vanskeligere for USA at opnå sit erklærede mål om at afsætte Bashar al-Assad uden en betydelig militær optrapning«, rapporterede Bloomberg News i går.

»Rusland vil fastholde sin plan og vise hele verden, at vi har ret«, sagde Frants Klintsevich, vicechef for det russiske parlaments underhus' forsvarskomite, i kommentarer, afgivet til Bloomberg pr. telefon. Det er nu »helt realistisk«, at vi kan fordrive de sidste oprørsgrupper fra Aleppo inden for få måneder, sagde han.

Kampen om Aleppo er nu kogt ned til en kamp om forsyningslinjer, siger rapporter fra de seneste 24-48 timer på stedet. Der er generel enighed i rapporterne – selv fra kilder, der generelt støtter Assad-regimet – om, at bevæbnede oppositionsgrupper efter flere dages voldsomme kampe har afskåret regeringens forsyningslinjer, der passerer igennem det sydlige Aleppo og ind i den vestlige halvdel af byen, som er besat af regeringsstyrker. Den syriske hær synes i øjeblikket ikke at have tilstrækkeligt med mandskab til at generobre disse distrikter. På den anden side, rapporterer *Al Masdar* i dag, så har regeringsstyrker udvidet den korridor på

byens nordside, som de erobrede for to uger siden, så meget, at de kan få forsyninger igennem. Samtidig rapporteres syriske hærenheder at være i bevægelse i den nordlige Latakia-provins, og de truer den bevæbnede oppositions bageste områder i byen Idlib, som er udgangspunktet for angrebet på selve Aleppo.

Bloomberg bemærker, at Syriske Observatører for Menneskerettigheder hævdede, at oprørerne havde gennembrudt belejringen af det østlige Aleppo, men ikke havde været i stand til at sikre ruten. Analytikere med base i lande, der er medlemmer af Golfrådet (GCC), såsom Riad Kahwaji, chef for Institut for Militæranalyser i Mellemosten og Golfen, hævder, at oprørernes gennembrydning af belejringen af Aleppo er »bevis for, at dette er en kamp, der er meget vanskeligere at vinde, end russerne og iranerne troede«.

Men, som medlem af det russiske parlaments overhus Klintsevich' erklæring klart indikerer, så forventede hverken russerne eller deres allierede i Syrien at afslutte dette hurtigt.

Den anden faktor, der nu kommer i spil, er den russisk-tyrkiske rapprochement, som vil blive yderligere konsolideret af mødet mellem den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan og den russiske præsident Vladimir Putin i Skt. Petersborg den 9. august.

»Det syriske regime ville ikke have været i stand til at belejre Aleppo, havde det ikke været for den tyrkisk-russiske rapprochement«, sagde Rami Abdel Abdurrahman fra de syriske observatører til Bloomberg. »Den militære støtte er ikke, hvad den plejede at være«, sagde han med reference til rapporter om, at strømmen af våben til oprørsgrupper, især de amerikansk fremstillede TOW-anti-tankraketter, er stilnet betydeligt i de seneste uger.

Det påhviler os, i dette historiske øjeblik, at skabe en ny orientering for menneskeheden – eller gå samme vej som dinosaurerne!

Uddrag af diskussion mellem LaRouche-bevægelsens medlemmer af 'Policy Committee', komiteen for politisk strategi, der sendes som webcast hver mandag. Hele diskussionen, der bl.a. omhandler det amerikanske præsidentvalg, kan følges her: <https://larouchepac.com/20160808/lpac-policy-committee-show>

Ben Deniston: Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at folk tænker i de baner, at dette er et historisk øjeblik. Det går i realiteten ud over noget som helst, som de fleste mennesker, der lever i dag, har oplevet i deres livstid.

Folk må erkende, at noget af alt det her, uanset, hvad disse tåber gør, Wall Street, Hillary [Clinton], Obama; at deres system er i færd med at gå ned. De vil ikke være i stand til at redde det her. Denne idé med at fortsætte med at føre disse stedfortræderkrige, og bluff og intimidering mod dette fremvoksende system, der er på vej op, med Kina og Rusland; det er bogstavelig talt menneskehedens udslettelse.

Det, vi taler om – hvis vi ser på det rent historisk, så fandt disse ting sted for århundreder siden; man havde sammenbrud, og samfund kom op igen. Nu spiller man det samme spil, det samme gamle, geopolitiske imperiespil om, hvem, der skal være

den dominerende magt i verden; vil Wall Street tillade, at deres opfattede dominans kollapse? Vil London tillade deres opfattede dominans at kollapse? Vil de holde fast, og forsøge at destruere enhver trussel mod deres magt? Hvad betyder det i dag, på dette tidspunkt af menneskehedens [udvikling]: Det betyder tilintetgørelse! Vi taler om atomvåben; vi taler om en grad af destruktion, der aldrig før er forekommet, og som ville udslette menneskeheden. Men det er ikke uundgåeligt; det er en konsekvens af denne vrangforestilling om, at de på en eller anden måde kan stive det af og holde det nuværende system gående.

Men jeg mener, at det, vi taler om her, mht. at definere et nyt system, går til hjertet af det, hr. LaRouche understreger: Hvad er menneskets natur? Hvis vi taler om at skabe noget nyt, og det er, hvad vi taler om; ikke at fikse dette system; ikke komme med en ny aftale om det, der foregår, og som vil fikse det; tja, hvad ser man hen til? Man ser hen til videnskab, man ser hen til, hvad er vores opfattelse af: Hvad er menneskeheden? Hvad er menneskehedens mission? Hvad er menneskehedens potentiale? Hvad er menneskehedens natur, som art?

Vi har et meget stærkt udtryk for dette princip, en genklang af dette princip, omkring det, som Kina foretager sig med sin »win-win«-politik. Vi har ikke brug for geopolitik! Vi har ikke længere brug for dette møg. Der findes ikke noget sådant som en endegyldig forsyning af rigdom på denne planet! Hvis man ønsker at agere som en tåbelig levning fra imperietiden, en mennesketype, der burde være forsvundet for århundreder siden, så ja, så vil man agere på den måde, men det vil, i nutiden, føre til destruktion af menneskeheden. Menneskeheden kan uophørligt skabe mange gange mere rigdom, mere værdi og højere samfundsniveauer, hvis vi agerer som menneskelige væsner. Det, som de [kineserne] gør med deres måneprogram, med at tage til Månen. Vi taler om en total fusionsøkonomi, som er en menneskehed på et helt andet niveau.

Folk må anbringe sig selv på dette niveau; det er et sådant historisk skifte, vi står ved. Vi må skabe dette skifte, i modsat fald vil vi ikke fortsat eksistere. Til trods for det, man lærer os i uddannelsessystemet i dag, så findes der ingen tilstand af stilstand, af balance, i universet. Universet er i færd med at sige til menneskeheden, »Hør her, du har nået til et punkt. Vil du gøre fremskridt og tage det næste skridt, eller vil du gå samme vej som dinosaurerne? Samme vej, som denne verdens Obama'er og Clinton'er på dette tidspunkt går?« [latter]

At komme frem til denne grad af refleksion over, hvad det er for en form for kvalitativ udfordring, vi har foran os, mener jeg, er af afgørende betydning for at trække folk op af den rendesten, som man får serveret i medierne i dag, og som bare er altdominerende; folk oversvømmes med det her omkring [præsident]valget, og med grov smædekampagne mod Rusland, og det hele er sindssygt. Og folk må få et virkeligt perspektiv udefra, om det faktiske, historiske øjeblik foran os. Jeg mener, dette system er forbi. Dette system var forbi i 2008; systemet var forbi, da Lyndon LaRouche udgav Trippel-kurven i '90'erne. Det tog lidt tid at udspille sig. Hvis man ikke troede på, at det var forbi med nedsmeltningen i 2008; hvis man troede på, at bail-out (redningen af bankerne gennem offentlige midler) fiksede noget som helst – min Gud! Det er simpelt hen det rene vanvid.

Folk må komme til erkendelse af, at det her er forbi, og det påhviler os at agere, i overensstemmelse med dette historiske øjeblik virkelighed, og at handle for skabelsen af denne nye orientering.

Billede: Dinosaur, åh, så død!

Hvad kvantitativ lempelse (QE) haver udvirket: Financial Times ser 'Verdens Ende'

7. august 2016 – Ifølge EIR's nye estimater har verdens fire største centralbanker fjernet værdipapirer for lidt under \$16 billioner fra private bankers regnskaber og over til deres egne, siden USA's centralbank, Federal Reserve, indledte det store pengetrykningsspil, kendt som »kvantitativ lempelse« (Quantitative Easing, QE) i 2009. Fed, den Europæiske Centralbank (ECB), Bank of England (BOE) og Bank of Japan (BOJ) ejer nu omkring en fjerdedel af al statsgæld i verden og har slæbt en tredjedel af al statsgæld i Europa, Japan og USA ind i de *negative* rentesatsers territorium, hvilket er uden fortilfælde.

Disse centralbanker fortsætter desuden med at forøge den »kvantitative lempelse« med en rate af omkring \$2,4 billion om året, en rate, der er højere end på noget forudgående tidspunkt efter bankpanikken og det økonomiske krak i 2008. Og til trods for, at Fed ikke længere udfører disse »lempelser«, så fortsætter amerikanske banker og store selskaber med at opsuge nye centralbank-penge gennem deres afdelinger i London, Europa og Japan.

Dagens artikel i *Financial Times*, »Enden på verden, som vi kender den?«, af Michael Power, siger, at centralbankerne »har vendt de finansielle normer på hovedet«. Artiklen bemærker, at en meget alvorlig virkning af dette er, at kapitalinvesteringer fra erhvervslivet har nået, eller nærmer

sig, *rekordlave* niveauer i hele den transatlantiske verden.

»Henvend 30 % af udstedte statsobligationer på globalt plan har negative afkast«, rapporterer Power. Og, »Som Morgan Stanley har bemærket, 'I løbet af de seneste 17 år har statslån med en løbetid på 10 år i USA, Tyskland, UK og Japan givet et bedre afkast end det lokale marked for værdipapirer, og med lavere flygtighed.'« Dette skyldes, at, i takt med, at renter på obligationer sikkert og støt er faldet i et årti, ned til nul og derunder, og til næsten nul selv for store selskabers obligationers vedkommende, så er markeds-'prisen' på disse obligationer lige så sikkert og støt steget, og skaber således et perfekt, spekulativt marked »uden for økonomierne«.

Denne fatale virkning på banksystemet er blevet tydelig efter krakket i 2008. Store banker, der er centreret på Wall Street og i City of London, har reduceret deres kommercielle udlån til økonomien, koncentreret sig om investeringsbank-spekulation i obligations- og værdipapirsmarkedene, og lagt sig i slipstrømmen af centralbankerne i markedene for statsobligationer, for at tjene en pålidelig »profit« – og dernæst deponere den som overskudsreserver i de samme centralbanker. Og deres spekulation i statslåns-papirer har tilvejebragt den sikkerhedsstillelse, som de har brugt og /eller udlånt til finansielle indsatser i derivater og de såkaldte tredjeparts-genopkøbs-, eller »repo«-markeder. De store bankholdingselskaber har alle bevæget sig i retning af modellen hos Deutsche Bank, for hvem udlån blot udgør 15 % af bankens »aktiver« for i alt 1,6 billion euro – og som nu *de facto* er bankerot.

Førende tysk økonom siger, Deutsche Bank, som nødforanstaltning, nu må nationaliseres

7. august 2016 – For fjerde søndag i træk har Tysklands førende finansavis, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, kørt en analyse af den farlige og forfaldne tilstand af landets største bank, Deutsche Bank. I søndags interviewede FAZ en meget fremtrædende, tysk økonom, der siger: »Nationaliser Deutsche Bank som en nødforanstaltning! Banken er i en krise, værre end 2008« i den globale bankpanik.

At Martin Hellwig fra Max Planck Institut i Bonn kommer med dette krav – i et land, hvor nationaliseringer *aldrig* har været diskuteret, selv da panikken og kollapset i 2007-09 var på sit højeste – indikerer, at Deutsche Bank nærmer sig en reel implosion, med mindre banken »reddes«. Og IMF har allerede formelt erklæret banken for at være den ene, enkeltstående gigantbank, der »udstråler større risiko« for andre banker og banksystemer, end nogen anden bank i verden. Dens implosion vil være signal til et generelt, økonomisk krak, der vil forværre de konfrontationer imod Rusland og Kina, som promoveres af Obamaregeringen og NATO.

Schiller Instituttets stifter og forkvinde for det tyske, politiske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte for blot et par uger siden en appel, **»Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«**.

Hun og Lyndon LaRouche sagde, at bankens investeringspolitik i denne proces fuldstændig må omdirigeres til udvikling af industri og infrastruktur, ligesom det var bankens formand, Alfred Herrhausens politik. Herrhausen blev myrdet den 30.

november 1989.

Hellwig erklærer til *FAZ*, at »investeringsbanker har udsuget Deutsche Bank« i mere end et årti således, at bankens terminale krise ikke engang stammer fra den globale panik i 2008. Banken må nationaliseres, siger Hellwig, fordi ethvert forsøg på at »dæmpe det ned« – dvs., at »opløse« storbanken ved at gennemføre bail-in (ekspropriering) af obligationsindehavere, osv. – ville sende denne risiko ud til hele banksystemet. Det samme, bemærker han, gør sig gældende for Frankrigs BNP Paribas. Adspurgt, om Deutsche Bank har en intern plan for at afværge implosion, siger Hellwig, at bankens planer består i insiderhandel, spekulation, fusioner og erhvervelser, osv.

Og sluttelig, da Hellwig blev spurgt, om han selv kunne træde til og køre en nationaliseret Deutsche Bank, protesterer Hellwig med den udtalelse, at han ikke er i stand til at udføre jobbet, fordi han tager sig tid til at gennemtænke løsninger, og det har Deutsche Bank ikke tid til.

Zepp-LaRouche understregede, hvor sjældne forslag til nationaliseringer er i Tyskland, og at det signalerer, at der virkelig ikke er tid tilbage; hendes forslag om at redde storbanken, men vel at mærke i processen gøre den til i praksis at være en udviklingsbank, må gennemføres.

»Dette system går sin undergang i møde. Stik ikke jer selv blår i øjnene, og lad være med at være selvtilfredse; banken kunne nedsmelte, hvad øjeblik, det skal være«, sagde hun.

Obama bakker åbent op om al-Qaedas overtagelse af Syrien

7. august, 2016 (Leder) – I den afgørende kamp om Aleppo er det blevet klart og offentligt, at Barack Obamas Hvide Hus, Forsvarsministerium og Udenrigsministerium – og FN ambassadør – støtter al-Qaedas overtagelse af Syriens største by, den sandsynlige »platform« for, at al-Qaeda kan ødelægge Syriens regering og overtage magten. Obama kræver, at den syriske regering ophæver belejringen af al-Nusra/al-Qaeda i det østlige Aleppo, en belejring, der ellers rent faktisk kunne gøre en ende på truslen om et »terrorist-Kalifat« i hele Mellemøsten. Obama og Hillary Clintons støtter i pressekorpsset kalder regeringens omringning af al-Qaeda for et angreb på Aleppos civilbefolkning og opmuntrer til, at jihadisterne bryder den. Obamas FN-ambassadør Samantha Power forlanger offentligt, at civile ikke benytter lejligheden til at forlade det østlige Aleppo, men i stedet bliver der med deres »forsvarere« al-Qaeda, mens USA kræver, at Rusland indvilger i at få belejringen ophævet.

Endnu engang er Obama og Hillarys »anti-terror«-politik et bedrageri med henblik på at skabe mere krig. Deres krigspolitik udklækker og støtter endog mere terrorisme, og bakker deres »allierede« Saudi-Arabien og »Londonistan« op i sponsorering af terrorisme. FN-ambassadør Power er en fuldstændig miskrediteret fortaler for Obamas ret til at vælte enhver regering i verden gennem krig, for hans egne »humanitære« formåls skyld.

Obamas egentlige »humanitære formål« er, at konfrontere og provokere Putins Rusland, og Kina, endog så langt som til global krig. Hele Obamas præsidentskab er et bedrageri. Og Hillary Clinton burde skamme sig over, hvad hun er blevet til, mens hun har arbejdet for Obama.

Obamas Hvide Hus tager dette seneste, totalt foragtelige og potentielt fatale skridt, mens det transatlantiske finansielle system endnu engang er ved at krakke. Tysklands enorme Deutsche Bank er blot den bank, der er nærmest bunden i en malstrøm af kollapsende spekulativ gæld, der trækker alle Europas og USA's store banker ned. Mere pengetrykning og »lempelser« fra centralbankernes side på dette tidspunkt, vil blot accelerere malstrømmen.

Det må ikke ske, at den eneste »løsning« er at lade Eurasiens magter idømmes global krig som straf for fortsat at vokse og øge deres produktivitet.

Vi behøver et nyt paradigme, gennem hvilket nationer samarbejder om vækst, arbejdsstyrkens produktivitet og videnskabeligt fremskridt for menneskeheden. Vi behøver et nyt præsidentskab i USA, der forpligter sig til et sådant paradigme.

Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut, der har arrangeret snesevis af konferencer i hele verden for dette nye paradigme, udgiver i dag som brochure, sin »Nyt Paradigme«-konference fra 25. – 26. juni i Berlin.

Cirkulér omgående denne brochure i bredest muligt omfang. Som Zepp-LaRouche bemærkede søndag, i forbindelse med en førende, tysk økonoms opfordring til nød-nationalisering af Deutsche Bank: »Dette system går sin undergang i møde. Lad være med at føle selvtilfredshed over det. For tidsrammen er virkelig 'hvad øjeblik, det skal være'.«

Foto: Før-og-efter-fotos af den Store Moske i Aleppo, Syrien. Foto venligst tilladt af Olympia Restaurants Før-og-Efter-fotoalbum. [facebook.com/Olympia.Rest/photos/?tab=album&album_id=770898579647858]

Præsidentvalg i USA: Lyndon LaRouche: Hillary Clinton er Obamas medhjælper, for krige og for Wall Street

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obama-regeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitæt, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Af Jeffrey Steinberg, EIR-efterretningsredaktør

6. august 2016 (Leder) – Inden for 24 timer efter Hillary Clintons formelle nominering som det Demokratiske Partis kandidat til præsidentvalget 2016, kom nogle af Clintons top-kampagnerådgivere for udenrigspolitik og national sikkerhed ud med angreb, der fik blodet til at fryse, mod Rusland og mod den syriske præsident Bashar Assad.

Selv under det Demokratiske Konvent sagde den tidligere CIA-direktør og forsvarsminister under Barack Obama, Leon Panetta, den 27. juli til konventet, at nøglen til at afslutte krigen i

Syrien er at vælte præsident Assad. To dage senere sagde Jeremy Bash, Panettas tidligere stabschef i CIA og Pentagon, og nu toprådgiver til Clinton, til *Daily Telegraph*, at én af Clintons første handlinger som præsident ville blive at beordre en gennemgribende revision af politikken for Syrien, med målet om at afsætte Assad med magt som førsteprioritet. Han fremførte, at der ikke er nogen udsigt til at nedkæmpe Islamisk Stat og Jabhat al Nusra uden at fjerne Assad.

Michelle Flournoy, der anses for at være Hillary Clintons første valg til at blive forsvarsminister, sagde til *Defense One*, at en ny regering må skabe en »bombnings-forbudszone« i det nordlige Syrien, med det formål at skabe et sikkert opholdssted for oprørskæmpere og uddanne og bevæbne dem til at vælte Assad, såvel som også til at bekæmpe ISIS og Nusra. Hun talte for anvendelse af stand-off-våben (våben, der kan lanceres på en sådan afstand, at personellet kan nå at komme uden for rækkevidde af gengældelsesbeskydning, -red.) mod den syriske hær, som en yderligere eskalering af den krig for regimeskift, som præsident Obama og (daværende) udenrigsminister Clinton lancerede i begyndelsen af 2011.

Flournoy er adm. dir. for Center for Ny Amerikansk Sikkerhed (CNAS), en tænketank, der domineres af Clinton-rådgivere og andre neokonservative. Flournoys interview med *Defense One* var en kondenseret version af en rapport, som CNAS netop er fremkommet med fra en ISIS-undersøgellesgruppe, der omfattede en samling krigshøge og neokonservative, som alle er en del af Clintons stald: Ryan Crocker, Kimberley Kagan, Joseph Lieberman, gen. David Petraeus, Kenneth Pollack, Andrew Tabler og Frances Townsend.

I maj måned udgav CNAS et udkast til global konfrontation, ved navn »Udvidelse af amerikansk magt: Strategier til at udvide amerikansk engagement i en kompetitiv verdensorden«, der som medforfatter havde Robert Kagan, en ledende neokonservativ, der udarbejdede en lignende undersøgelse for den tiltrædende Bush-Cheney-regering i 2000, kaldet »Projekt for et Nyt

Amerikansk Århundrede« (PNAC). Begge disse dokumenter promoverer en unipolær verden baseret på en permanent udvidelse af USA's militære magt. Rapporten fra PNAC blev i vid udstrækning set som den spilleplan, som Bush og Cheney brugte til at lancere et årti med permanente krige i Afghanistan og Irak, en spilleplan, der af Obama og Clinton blev udvidet ind i Syrien og Libyen.

I kølvandet på Panettas, Bush' og Flournoys heftige udfald konkluderede mange skarpe iagttagere, at angrebene på Syrien, Rusland og Kina, som var omfattet af de kombinerede bemærkninger, ikke kunne have været udstedt uden forudgående godkendelse af Hillary Clinton selv.

Kort sagt, så har Hillary Clinton erklæret sig selv som kandidaten for »kontinuitet« af den næsten to årtier lange permanente krigsførelse, der blev lanceret af Bush og Obama. Disse krige har nu ført verden til randen af atomkrig med Rusland og Kina, en krig, der vil udslette menneskeheden.

Om noget, så var Hillary Clinton, mens hun var udenrigsminister, en af Obamaregeringens mest skingre fortalere for krig og atter krig. Clinton var og er en stærk promoter for behovet for at vælte Assad-regeringen i Damaskus, om nødvendigt gennem direkte amerikansk militær involvering. Kravet om at skabe en flyveforbudszone over syrisk territorium er en åbenlys overtrædelse af alle principper for national suverænitet, og hendes rolle i lanceringen af den katastrofale krig i Libyen – som bredt er blevet beskrevet som den afgørende stemme i fremstødet for et hurtigt regimeskifte – har skabt en permanent krise, der har ført til massedød og socialt kaos, i hele det afrikanske kontinent.

Det var Hillary Clinton, sammen med Susan Rice og Samantha Power, der promoverede den voldelige afsættelse af Libyens leder Gaddafi, på trods af, at dette betød en alliance med hardcore al-Qaeda- og relaterede jihadist-terrorgrupper. Afsættelsen og mordet på Gaddafi forvandlede Libyen til et

ingenmandsland, der ikke kunne regeres, og som styredes af krigsførende kliker bestående af tungt bevæbnede militser, mange domineret af al-Qaeda i det islamiske Magreb (AQIM), og følgelig af Islamisk Stat.

De våben, der blev »befriet« fra libyske regeringsdepoter, har båret ved til krige i hele det afrikanske kontinent, og store mængder af disse »frigivne våben« blev smuglet ind i Syrien, gennem amerikanske, britiske, saudiarabiske, qatarske og tyrkiske kanaler, og ind i hænderne på jihadisterne, der har forvandlet Syrien og Irak til et Helvede på Jord. Millioner af flygtninge fra de nordafrikanske, syriske, irakiske og afghanske konflikter, der alle er blevet støttet af Obama og Clinton, er strømmet ind i Vesteuropa i desperat flugt for deres liv og har skabt den største flygtningekrise i hele efterkrigstidens periode.

Disse handlinger, der blev udført under Clintons fire år som udenrigsminister under Barack Obama, førte direkte til begivenhederne den 11. september 2012, hvor jihadister fra Ansar al-Sharia gennemførte et stærkt bevæbnet angreb på USA's diplomatiske kompleks i Benghazi, Libyen, der resulterede i mordet på USA's ambassadør Christopher Stevens og tre andre amerikanske embedsmænd.

Som det tydeligt fremgår af dokumenter i Udenrigsministeriet, så havde ambassadør Stevens og andre amerikanske diplomater i Libyen tippet om yderligere sikkerhedspersonel. Udenrigsministeriet havde sammensat en oversigt over angreb på udenlandske diplomater og endda det Internationale Røde Kors, men faktisk blev sikkerheden barberet ned i stedet for forøget. Alt imens Patrick Kennedy fra udenrigsministeriet angiveligt skulle have ansvaret for sikkerhedsarrangementer ved USA's diplomatiske mission i Libyen, så lå ansvaret til syvende og sidst hos udenrigsministeren – Hillary Clinton.

Mens angrebet i Benghazi 11. september 2012 var i gang, gjorde live-rapporter fra Benghazi og fra ambassaden i Tripoli det

klart, at angrebet på missionen var overlagt, velplanlagt, tungt bevæbnet og dødbringende. En vurdering fra forsvarrets efterretningsdepartement, som blev udgivet internt i regeringen få dage efter angrebet, forklarede i detaljer, hvordan angrebet var blevet udført.

Alligevel valgte præsident Obama og udenrigsminister Clinton, der var mere optaget af det forestående præsidentvalg i november 2012, at lyve for det amerikanske folk og hævdede, at angrebet i Benghazi var en »spontan« protest imod en lidet kendt video, der bagvaskede profeten Mohammed – en lodret løgn.

Denne løgn, der blev flikket sammen under en telefonsamtale sent om aftenen af præsident Obama og udenrigsminister Clinton, og som første gang blev udgivet til offentligheden i en pressemeddelelse i Clintons navn, blev opretholdt i dagevis. Om søndagen efter angrebet deltog den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice i en stribe interview-shows for at faldbyde løgngen om »spontan protest løbet af sporet«, som først blev udstedt af Clinton.

Hillary Clinton prioriterede Barack Obamas genvalg frem for sandheden og frem for USA's vitale, nationale sikkerhedsinteresser. Hun beregnede, at, hvis hun havde fortalt sandheden og taget sin afsked fra regeringen, ville Obama have tabt genvalget, hun ville have fået skylden, og hendes egne fremtidige perspektiver for at blive det Demokratiske Partis nominelle kandidat til præsident ville være slut.

Lyndon LaRouche fremlagde sagen imod Hillary Clinton og Barack Obama ved en historisk pressekonference i National Press Club i Washington, D.C., i ugerne, der fulgte tragedien i Benghazi. LaRouche identificerede Clinton som en medhjælper, en håndlanger, til Obama, og som et ledende medlem af krigspartiet, der har givet USA og verden en evindeligt krig af den længste varighed, har skabt betingelserne for opkomsten af

Islamisk Stat, og har drevet USA's økonomi bankerot.

Ikke alene præsiderede Hillary Clinton over opkomsten af ISIS og den totale destabilisering af hele Mellemøsten/Nordafrika. Sammen med sin betroede allierede i Udenrigsministeriet, Victoria Nuland[1], skabte hun en total konfrontation med Rusland, som, på afgørende tidspunkter, gjorde hende til de rene nazisters sengekammerat.

Clinton forfremmede Nuland, hustru til den neokonservative ideolog Robert Kagan, til topposter i Udenrigsministeriet, fra talsmand for udenrigsminister Clinton og Udenrigsministeriet, til viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, en stilling, ud fra hvilken Nuland præsiderede over den »farvede revolution« og den voldelige afsættelse af Janukovitj-regeringen i Ukraine med hjælp fra organisationen af Bandera-nazister, der kæmpede side om side med Hitlers hære under Anden Verdenskrig og skabte flere generationer af erklærede neo-nazister, såsom det ukrainske Sektor Højre og Azov-brigaderne.

På et afgørende tidspunkt under afsættelsen af Janukovitj pralede Nuland over for et publikum ved National Press Club i Washington med, at USA havde brugt \$5 mia. på kampagnen for »demokrati« i Ukraine, siden Sovjetunionens opløsning.

Dette statskup i Kiev i 2013-14 markerede en dramatisk optrapning af Obamaregeringens allerede igangværende provokationer imod den russiske præsident Vladimir Putin, handlinger, der nu omfatter deployeringen af NATO-styrker på Ruslands grænser for første gang, siden nazi-invasionen af Sovjetunionen under Anden Verdenskrig.

Det var Obama og Clinton, der, som to alen ud af ét stykke, ødelagde relationen mellem USA og Rusland, og som nu har sat verden på en farlig kurs mod generel krig, og endda en potentiel atomar udslettelseskrig.

Dette er den sande arv af Obama-Clinton.

Hillary Clinton afskyr den kendsgerning, at dette er hendes sande generalieblad, og at Lyndon LaRouche frygtløst har gjort denne sandhed tilgængelig for det amerikanske folk, og for verden.

Foto: Præsident Obama og daværende udenrigsminister Hillary Clinton på Andrews Luftbasen under en ceremoni til ære for det amerikanske regeringspersonel, der blev dræbt den 11. september 2012 i Benghazi, Libyen. (Foto: USA's Udenrigsministerium)

---

[1] Fra 2013: Viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender; 2011-2013: Talsmand for USA's Udenrigsministerium; 2005-2008: USA's ambassadør til NATO (-red.)

Når mennesket konfronteres med et stort onde, findes der en evne i det, som kalder et endnu større gode frem

– Leibniz

Helga Zepp-LaRouche: »Jeg mener, at vi må mobilisere befolkningen til at blive aktiv; for tiden er ikke til at sidde på stakittet og blot kigge på, hvad disse såkaldte 'eliter' foretager sig ... befolkningerne har mistet tilliden til disse eliter, der repræsenterer dette globaliseringssystem. Ansvar for at finde løsninger på situationen må derfor gå over til dem, der har ideer om, hvordan vi kommer ud af situationen. Hvilket er, hvad vi gør i New York med Manhattan-projektet; det, som det Internationale Schiller Institut gør; men jeg mener, at vi har brug for jeres støtte – I, som ser dette lige nu. Jeg vil gerne appellere til jer om at blive aktive sammen med os og være med til at gennemføre disse løsninger.«

Download (PDF, Unknown)